

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Søiberg, Harry.; Omslagstegning af Vald. Andersen.

Titel | Title:

Af Jordens Slægt : Historier

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Guldendalske Boghandel, 1910

Fysiske størrelse | Physical extent:

187 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

HARRY SØBERG

AF JORDENS SLÆGT

AF JORDENS SLÆGT

HARRY SØIBERG

AF JORDENS SLÆGT

HISTORIER

1411-1407

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCX

OMSLAGSTEGNING AF VALD. ANDERSEN

KØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

INDHOLD

	Side
Torkel Tyr.....	7
Vildt Blod	53
Mennesker	125
Vandringen	155
Højene.....	177

TORKEL TYR

DER strakte sig en milstor Mose ud i Heden. Hvor Lyngen slap sit Tag i den sigede Bund, løfted et ældgammelt Egekrat sin hærgede Ryg mod Vest. Vinden havde vredet dets Grene og bøjet det mod Jorden, saa det stod ludende udover som ved Bredden af en Sø.

Det havde fulgt den vestlige Rand af Mosen længre og længre ud, eftersom den voksed tør. Saa man kunde se Vejen, det havde vandret inde fra Heden, hvor lave, mosgroede Purl løfted sine sorte og knudrede Grene som gribende Hænder i Luften.

Stod man langt borte, var det som en Skare skred hen over det flade Land, kroget af Ælde og bærende Fortiden over den skovløse Egn.

Der laa en halvvoksen Dreng og sov inde under Skyggen.

Han var sværlemmet og benet af Vækst. Hans store Hænder, der var kantet af Slid, trykked Græsset, hvor de laa. Og Kroppen hvilte med tung Vægt mod Jorden.

Nu og da gled et sagte Pust som en listende Haand gennem Løvet, saa Lyset faldt i Strejf over hans Fødder, der skurvet og brede raged over Straaene. Tæerne var bøjet nedefter, som var han vant til at bære tung Byrde.

Dagen stod hvid af Sol ude over Mosen. Og Luften var saa stille, at man hørte Insekternes Summen over den hvidsvedne Flade. Naar de fløj forbi glimtende i Solen, lød det som fra en tonende Streng.

De strøg ind under Skyggen og stod i Sværm om hans Mund, der var aaben.

Aarerne paa hans Hals svulmed af Hede. Og han drog Vejret i dybe, kraftfulde Stød, som pusted han Træthed fra sig for hvert Drag.

Han havde brugt Leen siden Morgen og tog nu Hvile, til Solen kom vester. Han havde slængt den fra sig i Græsset, hvor den laa blank og blinkende som i et fuldtsvungent Tag.

Saaledes havde han ligget længe, da han blev vækket ved et drønende Klovtramp fra Mosen.

Det lød hult op fra den gyngende Grund og drev som et Ekko under Jorden.

Han satte sig over Ende.

Det var som Søvnens ikke vilde vige af hans Lemmer. Men saa skar Lyset ind som en Kniv i hans Øjne, og man kunde ligesom se Tanken

arbejde sig gennem hans Legeme og vække det Led for Led.

Han læned sig frem og stirred i Retning af Lyden. Et Brøl jog gennem det lydtomme Rum og sprængte Stilheden vidtom.

Han rejste sig trægt og satte i Løb ud over Mosen. Fødderne flytted sig tunge og sindige. Saa løb han sig op, og Armene bøjede sig frem og stod spændt med knyttede Hænder.

Han hujed og svinged Armene i Luften og hujed igen.

Det var Ungtyren, som havde slidt sig løs og jog Hovederne øster i Mosen.

Han saa dens blanke Krop stejle inde mellem dem.

Den vilde jage dem i Bløde, saa han. Og han hujed igen og drejed sønden for at spærre dem Vejen.

Det var som Jorden ømmed sig og bølged under deres Vægt. Det drev op gennem ham og øged hans Jag.

Han sprang fra Tue til Tue, hvor Grunden blev blød, medens Øjnene søgte Vej over.

Han kom lige paa dem. Deres Haler stod stive og besende i Vejret. Han lagde sig frem og hujed i Springet. Men først da han var nær, lod de sig skræmme til Side.

Da kom Tyren sidelangs en Kvie. Den rejste sig ovsel og kasted sig paa dens Ryg, saa den stansed og vakled i Haserne under dens Vægt.

Han smed sig ned over Tøjret og stemte imod. Hans Krop bued sig som en Gjord, men Fødderne skred i den glatte Bund. Saa samlede han Tøjret og svang Pælen over sit Hoved. Og han løb frem og slog den over Mulen, til den gled ned.

Den dansed rundt om ham og slæbte ham med, men han tabte ikke Fæste. Han haled sig ind paa den og lod Slagene hagle over dens Ryg, medens Vreden kogte op i ham. Og han blev ved og blev ved uden at trættes, til den sagtned i Løbet. Da fik han smidt en Løkke om dens Mule og snæred til, saa Rebet laa i en Rille i Huden. Han smed sig over dens Hals og greb med begge Hænder i Hornene og slængte sig paa dens Ryg. Han spændte Benene om Bugen og bored Fingrene ned i Huden over Akslerne.

Det var som dens Muskler et Øjeblik slap-pedes under ham. Saa skød den pludselig Ryg-gen i Vejret og voldtred til Side og rysted sig for at kaste ham af.

Men han sad.

Han retted sig og tæsked den under Bugen.

Hej da, raabte han.

Han var nok Karl for at ride en Tyr

Og Trækkene lo i hans Ansigt.

Da satte den i Spring ligeud. Den slog med Bagklovene i Vejret og voltred sig vildere og vildere.

Han krummed sig ned over den og lod staa til

Saa tog han med et Tag i Tøjret og pressed dens Hoved til Side. Han lagde sig ned over den og haled, til den lystred

Han vilde ride den tilbage til sin Plads i Mosen. Han fik en Følelse af Magt over den. Det bruste op gennem ham og sang ud i hver Nerve af hans Krop.

Da stansed den med et Ryk og smed sig plat ned, saa han slængtes i Græsset.

Den vælted sig prustende paa Siden og slog ud med Benene. Men han var oppe i et Spring.

Han kroged sig sammen og stod girende i Knæene og fulgte enhver af dens Bevægelser, som ventede han, den skulde springe op.

Han rusked i Tøjret og sprang saa frem og slog, sprang frem igen og raabte:

Ah da ah da

Til den satte op med en Kraft, saa Græsset røg fra dens Klove.

Han vælted omkuld og slæbtes efter, men han slap ikke.

Løkken om Mulen snæred dens Hoved ned. Han greb i Tuerne med den ene Haand og holdt igen, saa Straaene skar Fingrene tilblods.

Da kom han op og haled sig hen til den. Han slængte sig over dens Aksel og hang der en Stund, inden han fik smidt sig paa Ryggen af den.

Han skulde nok ride den træt. Og han tvang den ud mod Blødet.

Det suged under dens Klove for hvert Spring, tungere og tungere. Han hørte det stønne gennem den og gjenned paa, til den begyndte at sagtne.

Da retted han sig og tvang den vester. Den lystred. Og han red den hen til sin Plads.

Da han sprang af, vakled Knæene under ham. Men han tog Køllen og slog Pælen i Jorden med et Slag.

Et Øjeblik stod han og saa paa den. Musklerne dirred under dens Hud, og den pusted Vejret fra sig, som skulde den krænge Næseboerne ud.

Saa gik han.

Et Stykke henne kasted han sig ret ned og blev liggende.

Brystet hvælvend sig, som skulde det sprænges under Dragene. Han lukked Øjnene og følte Jorden sejle under sig, medens Udmattelsen drev gennem ham med en Vægt af Bly.

Da Vejret stilnedes i ham, rejste han sig og gik tilbage til Krattet, hvor Skyggen havde strakt sin Haand videre over Græsset.

Han tog en Lerdunk, som stod inde mellem Stammerne, og satte sig og drak. Hans Hænder skælvend, da han løfted den til Munden. Og han blev liggende en Stund og hvilte ud.

Saa tog han Leen og gik norden i Mosen.

Trækkene hang tunge og træge i hans Ansigt. Og han luded og rokked under Gangen.

Da han naaede frem, gav han sig til at hvæsse Leen.

Strygspaans Klang over Staalet lød ud som en Sang i den stille Dag.

Han gik sindigt til Arbejdet. Hans Hænder spændte sig træge om Knagerne. Men han førte Leen i brede, kraftfulde Sving og blev ved i lange Stræk.

Han fulgte Moseranden, hvor Graaris og Pors havde bredt sig i den engede Bund. Det var

sejgt at slaa. Men han tog Maal af hver Busk og retted Slagene derefter.

Det ligesom ilned gennem ham, eftersom det skred. Og der kom en Fremdrift i hans Bevægelser, som kunde han ikke stanse

Først da Dagen begyndte at hælde, holdt han inde.

Ude over Heden spandt Skumringen sig hen over Lyngtoppene og ligesom løfted dens Flade, saa Mosen laa som en Sø mellem stigende Bredder.

Han hentede Dunken og med Leen over Skuldren gik han vester.

Der strakte Landet sig i brede, mørknende Drag, hvis Linjer løfted sig skarpe i den lysfyldte Luft, der stod vester over Landet.

Et Stykke henne kom et spinkelt Vand ud fra Mosen. Det skar sig dybere og bredere, til det voksed til en Bæk med engflade Bredder.

Der fulgte han langs med. Han vaded ud i den kølige Strøm, der hvidned under Himlen, saa den laa som en Vej mellem Markerne.

Hvor den gled ind mellem Bakkerne, laa Gaarden. Dens hvidkalkede Længer lyste mod det dunkle Land, der som en Slette strakte sig til dens Port.

Den stod under en Bakkehældning, saa Ve-

stenvinden gik hen over dens Rygning uden at naa ned.

Engang havde et stort Vand haft sin Vej der. Man kunde følge dets Leje som en bred Aadal ind mellem Bakkerne, hvor Bækken nu havde sit Løb.

Der bar Skumringskøligheden den hvide Em ud. Den svøbte sig hen over de engede Flader og steg op om ham som en rygende Damp af Jorden. Den lagde sig tæt om Gaardens Længer og voksed ud over det flade Land, til den stod som en Taage under Himlen.

Leen gik sin mejende Gang over Agrene. Fra Udmarkerne havde Strygspaanet Dage igennem sunget sin Sang til Gaarden og baaret Høstens Lyd ind.

En lyttende Stilhed havde bredt sig ud over Landet, medens Kornet sattes i Neg langs sin gulnede Stub, der lyste i tavlede Flader mellem Engene. Den ligesom groede op af Jorden og vandred med Høstfolkene over Agrene, som var det Høsten selv, der fulgte deres travle Slid.

Ude fra Mosen kom Torkel ridende paa Tyren hjem mod Gaarden.

Han fulgte Vejen, der bued udenom og skar sig ind gennem Heden. Han sad rank som paa Ryggen af en Hest og dunked den med Hælene under Bugen for at holde den i Trav, saa Støvet slæbte efter langs Vejen.

Fra Markerne hørtes Folkenes Stemmer, naar de stansed og tog Puste ved Leen, medens Pigernes Latter lød ind mellem, som lo de til hvert

Ord. Lyden ligesom svæved i den solfyldte Dag og jubled under Himlen, der stod høj over det flade Land.

Da han naaede ind til Engene, lod han den gaa i Skridt og sad i tung Mag med Tøjret slapt i sin Haand.

Solen drev ind i hans Ansigt, hvis Hud var skinnende som Metal, medens Lyset ligesom sived gennem Tyrens Horn, der endnu var blanke og rødlige af Vækst.

Hans Blik gled ud langs Raderne af det negsatte Korn, der stod lysende med de tunge Aks bøjet mod Jorden som Draaber af dryppende Guld.

Han havde kun sluppet Leen for at hente den til Gaarden, da Somren havde svedet Græsnin-gen paa Mosen.

Hvor Vejen drejed over Bækken og løb op mod Gaarden, gik en Pige og satte Neg i Stakke ti Tærskning.

Da han kom nær, gik hun til Vejen og stod og vented.

Hun havde et tærnet Klæde bundet som en Kyse om Hovedet og stod med Hænderne hvilende paa Hofterne, der var brede og buet af Fylde.

Hun lo ham i Møde, medens Øjnene spilled
i Solen og ligesom lo med.

Du er nok ridende, raabte hun hen mod ham,
og Latteren fulgte efter Ordene.

Hans Blik dvæled ved hendes Skikkelse, ind-
til han naaede hen til hende. Da trak han det
usikkert til Side og holdt Tyren an.

Du har nok kunnet faa den til det, sagde hun.

Og hun lo skæmtende op mod ham, som vilde
hun ægge ham til Svar.

Ja, den er ligesaa god at ride som en Hest,
svared han.

Jeg skulde nok ha' vænt den til Køring med,
om den ikke skulde sælges, føjed han til.

Hun blev ved at le, til Latteren fik ham til
at se op.

Da tav hun og linned ved Klædet under Ha-
gen. Medens han blev holdende og ventet
til han pludselig med et Ryk satte den i Be-
vægelse.

Da bøjed hun sig frem og spurgte:

Om han ikke kunde give hende en Haands-
rækning, da Stakken var blevet saa høj, at hun
fik Værk i Ryggen af at løfte.

Og hun strøg sig med Haanden over Lænden.

Jo, det kunde han godt, svared han og drev
Tyren frem.

Han tøjred den oppe ved Gaarden, hvor Trækstuden gik og græssed. Fra den østre Længe begyndte Skyggen at brede sig over Jorden. Den fulgte dens Klove flad og langstrakt over Grønsværet.

Der rørte sig ikke en Lyd i Gaarden. Den stod med Døre og Lemme aabne, saa Stilheden vandred ud og ind i de tomme Rum.

Da han gik tilbage ad Vejen, hørte han Tyren brøle, og han vendte sig og saa den gaa urolig rundt i Tøjret.

Pigen stod ved Arbejdet, da han kom. Hendes Ryg svajed bøjelig, naar hun svang Negene tilvejs, og Ærmerne gled op, saa han saa Armenes hvide Runding lige til Skuldren.

Du kan godt sætte dig en Stund, sagde han og tog Forken.

Nej, hun vilde bære til

Han tog, hvad den kunde spænde, og bar det løftet til Leje i Stakken, som var det Leg. Han stod fast og sikker. Kun Skuldrene bøjed sig under Svinget, og Hænderne skifted ikke Greb under Taget.

Du faar stræve dig, Maren, smilte han, da han havde gjort ryddelig om sig.

Du har saadan Jag, Torkel, sagde hun og iled paa, men kunde ikke holde ham.

Saa hentede han selv Negene og bar dem til paa Forken.

Han hørte hende puste og saa hende blusse af Hede. Men hun blev ved at smile og skæmte under Arbejdet.

Saa stansede hun pludselig med et Neg i hver Haand.

Nej se da Tyren, Torkel, sagde hun.

Den havde revet sig løs og var gaaet mod Studen. De løb Hornene sammen med en dump Lyd.

Han blev staaende uden at svare.

Du faar vel skille dem, sagde hun og kom hen til ham.

Ja, det gør jeg vel.

Og han satte Forken i Jorden og gik langsomt op mod Gaarden.

Studen kunde ikke faa Fremstød for Tøjret, saa han.

Han gik uden om dem og standsede i nogen Afstand og saa til.

De prusted af Vrede og veg tilbage for at faa Løb. Men Studen naaede ikke frem.

Da løb han hen og slap den løs.

Den kunde vel magte Tyren, om det skulde være.

De bøjede Mulerne mod Boven og løb sammen, saa det svared fra Gaarden.

Han fulgte efter kantet af Spænding og svinged med Armene, som vilde han hidse dem paa.

De sled Jorden op under sig. Tyren krummed Ryggen, og Halen stod stiv ud, naar den satte frem.

Da kom hun løbende op langs Vejen.

Nej da, Torkel de kan splintre Hornene, raabte hun.

Men han hørte hende ikke.

Da stansede Studen og stod bum stille og tog mod Stødene.

Nej, den gir sig raabte han og vendte sig mod hende, der var stanset tæt ved.

Saa løb han hen og tog en svær Kæp, som laa paa Jorden.

Nu skal jeg skille dem, Maren, sagde han og gik frem mod dem.

De stod med Hornene i hinanden, da han kom. Han svang Kæppen og drev Tyren et Slag ned over Akslen huggede den ind over Mullen, saa den fnøs og slap Taget.

Saada nu skal jeg, raabte han, nu skal jeg

Den veg tilbage, men stansede saa og stod prustende med sænkede Horn.

Den rysted Huden og lagde sig frem, som vilde den gaa mod ham.

Var dig Torkel, skreg hun.

Men han sprang ind paa den og blev ved at svirpe den med Kæppen over Mulen, saa den veg tilbage Skridt for Skridt. Til den pludselig kasted sig til Side og tog Flugten. Han greb den i Halen med venstre Haand og fulgte efter ind over Markerne, idet han blev ved at dænge den til med Slag.

Den satte over Bækken, saa Vandet stod op om ham, men han slap ikke Ude paa Vejen fik han fat i Tøjret og søgte at drive den tilbage mod Gaarden. Men den sprang over Grøften og slæbte ham med op langs Aadalen.

Hun løb frem paa Vejen og saa efter.

Hun hørte hans Raab og Lyden af Slagene langt henne, hvor Dalen krummed, og fulgte efter

Saa kom han tilbage. Han drev den foran sig, alt hvad han kunde strække og hyssed kaadt, da de jog hende forbi.

Hun stod og ventede paa Vejen, til han fik den tøjret og gik saa tilbage i Marken.

Hun var tavs, da han kom. Men han lo bare og pusted Varmen fra sig.

Du er saa vildren, Torkel, sagde hun og saa sky op paa ham.

Han stod og tørred Sveden af i Ærmet og smilte. Saa tog han Forken og begyndte igen. Men hun forblev tavs

Da de havde stakket, fulgtes de ud i Marken til de andre for at tage deres Tørn med inden Aften.

Oppe fra Gaarden hørte de Tyren brøle efter dem, saa hun vendte sig og saa tilbage.

Den blev ved at gaa urolig om i Tøjret og stansed Gang efter Gang, vendt mod Markerne.

Den vil nok hellere være i Mosen, sagde han

Morgnen bar en frisk Blæst ind over Landet. Den drev hvide Skyer hen under Solen og jog store Flager af Skygge over Gaarden. De kom ud fra Bakkekammen som fra mægtige Fugle, der fløj forbi, jog ned over Engene og videre over Markerne og Mosen, som vilde de indhente hinanden.

Torkel stod i Gaarden og nikked Tyren med Reb fra Horn til Klov.

Han skulde trække den til Købstaden, hvor den var solgt til Slagtning.

Manden stod ved og lagde den en Løkke om Øret. Torkel ligned ham af Vækst, men Trækene var haardere og Kæberne mere benet af Form.

Da det var gjort, tændte han sin Pibe og hentede en Kæp henne ved Brønden. Og han tog Tøjret og gjenned den frem.

Manden fulgte dem gennem Porten.

God Vej, sagde han efter ham og blev staaende udenfor.

Torkel var i Vadmestøje og Skaftestøvler og havde et blaat Klæde bundet løst om Halsen.

Han smilte fornøjet og gav Tyren et Rap af Kæppen, saa den løb frem for ham.

Den sendte et Brøl ud over Markerne og rysted sig for Snøren, der fik den til at dukke Hovedet for hvert Skridt.

Han gik om paa Siden og klappede den beroligende. Og han lod sin Haand hvile paa dens Aksel som et forsonende Tegn mellem dem.

Det var svalt langs Vejen. Den friske Blæst fejed Støvet, som de traadte op, ind over Markerne. Og Skyggerne jog i kølende Strejf over Jorden og drev hen over dem, eftersom de kom.

Han gik støt til og drev paa, saa den nu og da maatte skifte fra Gang til Løb. Men noget efter sagtned han og holdt den i Skridt.

Hvor Vejen løb uden om Mosen, drejed den til Side, som troede den, den skulde ind der.

Nej du skal ikke, sagde han og holdt den til Vejen.

Da sendte den et Brøl derud, hvor den var hjemmevant fra Kalv. . . .

Men eftersom Gaardens Marker og Mosen tabte sig bag dem, og Heden lagde sig langs Vejen, blev den urolig.

Nerverne trak i Huden, som gjorde den ukendte

Vej den angst. Skummet løb sammen i dens Mundvige og drypped i større og større Klatter fra dens Mule. Dens Øjne flakked uden Maal. Den blev sky og stansed op, hvor en Busk af Graaris eller Pors løfted sig langs Vejen.

Det var, som havde dens Nerver Rod bag den og drog igen for hvert Skridt.

Men han drev den fremad.

Da slog Angsten sammen om den fra alle Sider og ligesom gjenned paa og gjenned paa, saa han ikke kunde holde den i Skridt.

Den blev svedig og jog frem ved den mindste Berøring.

Han blev hed af Anstrængelse. Styrken groede frem i de svulne Aarer paa hans Hænder. Og Viljen satte sig stædig i hans Ansigt. . . .

Det blev hen mod Middag, inden han naaede Byen.

Dens Klove gled ud paa den glatte Stenbro, og han søgte at sagtne dens Fart gennem Gaden.

Rolig saa, rolig, raabte han og lagde sig tilbage.

Medens hans Øjne strejfed om, som følte han Folks Øjne hvile paa sig. Og hver Muskel var med i hans Bevægelser.

Han holdt den an uden for en Port, der laa midt i Gaden.

Den var lukket, og han gik frem og dundred paa med sine Støvler.

Tyren gav et ængsteligt Brøl, medens Musklerne spændtes i Knuder paa dens Bov, løstes . . . og spændtes igen. Og Skummet drypped i Flager over Stenbroen.

En Karl kom ud og lukked op.

Det er Søren Dals Tyr, sagde han. Kan du lukke op.

Den vilde ikke gennem det mørke Portrum, men stemte stædigt imod med Forklovene.

Karlen gik bag ved og gjenned paa, og Torkel drev den et Slag af Kæppen.

Kom saa, sagde han og slog igen, til den for frem.

Men da han hørte den fremmede Lyd af dens Klove i det brædelagte Rum, blev han med et rolig.

Hans Øjne strejfede nogle Huder, der sad udspændt paa Plankeværket i Gaarden. Fra nogle mørke Pletter i Brolægningen steg en sødlig Lugt af Blod til hans Sanser, medens en valen Dunst fra afkølende Kroppe stod gennem Døren til Slagtehuset.

Dens Næsebor vided sig ud og suged Luften til sig i prustende Drag. Hver Fiber skælved under dens Hud.

Saa hjalp Karlen ham med at faa den i Stald. Og han sørged for Vand og en Børring Hø til den . . .

Derefter blev han budt ind i Køkkenet, hvor Konen havde skænket Kaffen.

Han sad stille og svared kun med Enstavelsesord til, hvad hun sagde.

Den fremmedartede Stilhed, som hvilte over Gaarden, trængte sig ind paa ham. Han kunde lugte Blodet og Huderne, hvor han sad, som var hele Huset gennemsvivet deraf.

Gennem Ruderne saa han et gammelt Kirsebærtræ hælde sig frem over Gaarden, rødmende af Frugt. Han saa de solglinsende Stære flagre mellem Grenene og holde Maaltid, trods Skræmslet, der var stillet op. Han hørte deres Fløjt ind. Og gennem et Tremmeværk saa han en Stump af det sorte Muld smile frem frodig og velplejet med Blomster og Bed.

Da han havde drukket, bød Konen ham mere. Nej Tak, det faar være nok, sagde han.

Og han rejste sig kort efter, tog sin Kæp og bød Farvel

Et Par Timer senere blev Tyren trukket frem i Gaarden.

Den havde ikke rørt et Bid af Høet. Dens

Øjne var flakkende, som taalte den ikke Lyset, der skar ud fra den hvidkalkede Mur.

Det var to kraftfulde Karle, som tog paa den. De gik den vant under Øjnene og løste Rebet om dens Horn og fik den frem til Døren. De sparked den over Løbet for at drive den ind, men den stritted imod. Saa gik en af dem bagved og vred dens Hale, saa det knaged i Hvirvlerne, og den maatte følge.

De slog Rebet gennem en Ring i Gulvet og haled den ind til Muren. Den dansed til Side, men den ene satte Skuldren mod den og skød paa, medens den anden haled dens Hoved ned til Ringen. Da sprængtes med et Karrene i dens Øjne, saa det hvide løb fuldt af Blod, og den gav et dumpt, ondt Brøl og rykked prustende tilbage.

Da sprang den ene af Karlene hastigt bag den og greb efter Øksen, der stod ved Muren. Hans Kæber bed sig sammen om et blankt Knivsblad, saa Aarerne stod knudret i hans Tindinger. Medens den anden søgte at dække dens Øjne med en Dug.

Men i samme Nu satte den Ryggen i en Bue og stemte mod med en Kraft, saa Rebet brast i Ringen. Dens Horn rev en Skure i Muren, da den tumled tilbage. Han, der stod forrest, vilde

springe til Side, men den satte frem i et Spring og kasted ham mod Væggen, saa det knækked i hans Krop. Den snoed sig rundt og løb den anden Øksen af Haanden. Men han slap ud i Gaarden og redded sig fra en Vogn op i Træet.

Den fulgte efter ham og tørned mod Rækværket, saa det braged ned, medens Brøl og Fraade drev den ud af Halsen.

Et Øjeblik stod den stille og saa sig om. Saa vendte den sig mod Porten. Den løb mod, saa Murværket rasled ned. Den gik tilbage og rendte til igen, indtil Tømret gav sig, saa den slap igenem.

Fra Gaden rejste sig et Skrig om den og fejedens Vej fri. Raabene slog ud fra Husene, som jog Rædslen lig en Stormvind gennem hver Krog.

Nogle Mænd satte efter den. Ordene skreg fra deres Læber, medens dens Brøl ligesom sled i hver Nerve og fik Ansigterne til at blegne.

Den tog Vej til Fjorden, der strakte sin Arm til Byen.

Den fulgte Stranden et Stykke hen og vaded ud. Rørene, der groede langs med, var saa høje, at de skjulte den, eftersom Vandet blev dybere. Nu og da skimted man dens Hud mellem Straaene, medens den plaskende Lyd hørtes ind.

Da den naaede ud i det aabne Vand, blev den

ved at vade længre og længre ud, medens Folk stimled sammen paa Stranden og saa efter den. De saa den lægge sig frem og svømme, medens Solen lyste over den tynde Vandflade langs dens Ryg.

Den maatte svømme en Mil for at naa over . . .

Ud paa Natten kom den opover et sumpet Engstrøg, Fjorden havde lagt tør. Et sivende Væde drev ned, saa Natten laa tæt og tung over det flade Land. Dens Klove suged Vand op, hvor den gik, og Regnen drev i brede Striber af dens Hud.

Den gik stille lige op i Landet. Den veg ikke til nogen af Siderne, aad ikke af det fede Græs, der groede højt om dens Klove.

Hvor Landet blev fast og løfted sig sindigt opover, drejed den sønden, som havde den sin Vej klar.

Stilheden laa lyttende mellem de fjerntspredte Gaarde og Huse, som samled sig om Fjorden. Og Jorden drak det sivende Væde uden Lyd og dæmped dens tunge Gang.

Gennem dens Næsebor arbejded Luften i fulde Drag. Det lød fra den, som gik en Storm gennem dens Lunger.

Saa holdt den pludselig øster, til der kom en Bæk nedover. Og den blev den ved at følge.

Dens Mule strøg langs Vandfladen uden at drikke.
Og den snøfted Luften til sig, som bar Strøm-
men Bud med fra den hjemlige Egn.

Da lod den sig ikke stanse . . .

Før Morgnen begyndte at lysne ude under
den regntykke Himmel, naaede den Aadalen og
kom op mod Gaarden, hvis Længer løfted deres
Rygning stor og bred i Dæmringen.

Den gik lige til Porten og snuste op langs
Stolperne, som var skuret glat af Hovedernes
Kroppe, naar de kom i Drift hjem fra Marken.
Den fulgte Vejen et Stykke hen og gik snusende
i Sporene. Saa vendte den sig mod Mosen, der
drog Dagningens Lys til sin regnvaade Flade,
saa den blinked frem langt borte som en Sø.

Den satte i Trav ned over Engene og blev
ved længre og længre ud, til Mosens gyngende
Grund gav sig under dens Klove.

Da stansed den og begyndte at æde . . .

Noget efter lød Hovedernes Brøl ud af Gaar-
den. Og den løfted Hovedet og lytted.

De kom i Drift gennem Porten. Deres Klove
drøned i Vejen og ligesom vakte Dagen vidt
om. Den sendte et Brøl op mod dem, men det
naaede ikke frem for Larmen.

Saa gik den langsomt ud mod Vejen. Den
strakte Mulen frem og vejred og fortsatte hen

mod dem. Som den kom nærmere, stansed hele Flokken.

Høverdrenge, en lille, solbrændt Fyr med Øjne, der var slebet blanke af Blæst og Regn, fulgte lige bag efter. Han svang sin Pisk og gjalded op for at faa dem frem. Til han med et stansed i sine Bevægelser, og Raabet ligesom stoppedes i hans Hals.

Det var, som kunde han ikke flytte et Lem.

Den kom lige mod Flokken, der spredtes til alle Sider. Da fik han Vejret og hev Træskoene og satte i vild Flugt op mod Gaarden med de skræmte Hoveder besende om sig. Det saa ud, som skulde han trædes ned.

Tyren indhented en af dem. Den løb sine Horn langs dens Side og tvang den til at stanse . . .

Drengens Raab kaldte Folkene ud. De stod og spændte for til Hjemkøring af Sæden.

Torkel gik hen til ham.

Hva' er det, du siger, sagde han og saa hvast til den forrendte Purk.

Tyren er i Mosen, gisped han frem.

Og Folkene løb ud paa Vejen. Gaardhunden fulgte glammende efter, hidset af Larmen og Hovederne, der jog ind gennem Porten.

Torkel kaldte den til sig og gik sindigt ned ad Vejen. Manden og Karlene fulgte lige efter,

medens Pigerne kom frem og blev staaende i Porten.

Du faar tage dig i Vare, Torkel, den er uvan, raabte Manden til ham.

Men han brød sig ikke derom og gik med fast Ro hen mod den.

Da Tyren saa dem, lod den Koen være og stod stille. Det kogte gennem dens Næsebor, som løb Vreden i den paa een Gang. Den skrabed Jorden med sine Klove og sænkede Nakken, saa Hornene stod frem.

Da stansede Torkel og hidsede Hunden paa den.

Den havde jaget den før . . .

Den sprang bag om den og snappede efter dens Haler, men Tyren snurrede rundt og langed ud i Luften med sine Horn. Den dansede rundt uden at faa Ram, til den pludselig satte frem, bedst som Hunden vilde kaste sig bagom, og ramte den i Siden, saa den slængtes hen ad Marken, hylende af Smerte.

Vejret tog i hans Bryst, og Armene ligesom løftede Skuldrene tilvejs paa ham.

Han hørte advarende Raab bag sig, men han flyttede sig ikke.

I et Nu var Tyren over den igen og rendte den fast mod Jorden, saa Kroppen slog sammen om dens Hoved. Der steg en vild, stønnende

Larm fra dem. Hunden fik Tag i dens Hals . . . men da rysted Tyren sig og slængte den fra sig med en Kraft, saa den faldt flere Alen borte og blev liggende.

Et Øjeblik stod den stille. Dens Øjne lued røde som Ild. Torkel følte dem brænde paa sig og gik tilbage, men hans Blik veg ikke ud.

Hans store Hænder greb for sig i Luften og knytted sig tunge af Styrke.

Han saa, den vilde paa ham, kendte det gennem hver Nerve, saa Blodet stemmed op i hans Aarer. Hans Blik strejfed søgende over Jorden for at finde et Vaaben.

Han ligesom holdt den fast med sine Øjne, medens han blev ved at vige Skridt for Skridt. Han kunde ikke vende sig, følte han, for saa vilde den rende Hornene i ham. Og han bed Tænderne sammen af Vilje.

Er du gal, Dreng, raabte Faderen til ham.

De havde trukket sig tilbage til Gaarden, hvor Kvinderne havde skudt Porten i, rede til at lukke.

Da han naaede Bækken, sprang han til Side og satte over i et Spring. Den vilde følge efter, men stansed pludselig og blev staaende. Og han slap til Gaarden.

Man skulde tro, du vilde lade dig rende ned, sagde Manden og saa vredt til ham.

Men Torkel gik om bag Længen uden at svare, medens de andre blev staaende og ventede.

Men den kom ikke nærmere . . .

Op paa Dagen blev der sendt Bud vester til Gaardene for at sige til, at der gik uvan Tyr i Mosen. Saa den ikke skulde komme uvaret paa vejfarende Folk. Og man holdt Porten lukket og lod Arbejdet hvile ude, som var der Ufred i Landet. Medens Gaarden hele Dagen genlød af Hovedernes Brøl efter at komme paa Marken.

Næste Morgen kom der Folk til vestfra for at hjælpe med at faa den i Stald.

Søren Dal tog mod dem i Gaarden og bød dem ind i Storstuen, hvor Konen og Pigerne bar Øl og Mad frem for dem.

De hørte med stor Ro paa, hvad han fortalte, medens Kvinderne stod i Døren og lyttede uden at lægge Ord i med.

Da de havde spist, væbnede de sig med Stager, Reb og Sække og gik ad Mosen.

Torkel var ikke med.

Han gik i Engen lige ved Gaarden, hvor anden Slæt stod og ventede.

Leens brede Tag laa i blanke Skar over Ageren.

Da de gik forbi, raabte de til ham:

Om han ikke skulde med.

Nej, jeg skal ikke, svared han. I er da Folk nok til den, skulde man tro.

Saa fik de tænke, hvad de vilde.

De mødte den Vest i Mosen. Den holdt sig til den snævre Kres af Egnen, hvor den var hjemme.

Den havde gaaet i Bløde, kunde de se, for der sad et tykt Lag af størknet Dynd paa dens Hud. Og man kunde se, hvor den havde væltet sig. Der var rodet dybe Huller i Grønsværet.

Den blev staaende og fulgte dem med Øjnene, som de nærmed sig. Saa veg den tilbage ud mod Blødet.

De af Mændene, som havde Stager, gik frem og søgte at slutte Kres om den, medens Søren Dal fulgte efter med Rebet, der var bundet i Løkke lige til at kaste over Hovedet.

De nærmed sig forsigtigt Skridt for Skridt uden Støj, til de kom den ganske nær.

Da gav den et truende Brøl og bøjede sig ned i Haserne og roded Jorden op om sig med det ene Horn.

Da Stagerne rørte den, var det som Angsten tog den. De var spidse og sad fast i Huden. Men pludselig satte den frem, saa han, der stod

forrest, tumled omkuld. Stagen brækked under den og fik Søren Dal til at snuble, saa Løkken faldt paa dens Ryg. Den vendte sig i et Spring og ramte Karlen, inden han kom op. Men de andre løb til og satte Stagerne mod dens Bov, saa de gik gennem Huden. Og den veg tilbage af Smerte. Da løb et Par til og hjalp ham af Vejen. Dens Horn havde strejft hans Skulder, saa Armen hang slapt ned.

De trængte sig sammen i Klynge og hujed for at skræmme den tilbage. De saa det vilde i dens Øjne og begyndte at vige.

Hold jer sammen, raabte Søren Dal, da den fulgte efter.

Men med et for den frem og splitted dem til Side. Da søgte de at hidse den hver for sig for at naa Gaarden, saa den kasted sig snart mod den ene, snart mod den anden.

Den fulgte dem lige til Porten. I sit Raseri løb den mod en Vogn og fik Hornene i Hjulet og vælted den over.

De hørte det ind og frygted, den skulde gaa mod Porten.

Da løb Søren Dal til Stuen og hentede sin Bøsse . . . Men den var nede ad Vejen, inden han kom tilbage.

Vi faar vist prøve at lokke den i Grav, mente en af Karlene.

Det kan nok være, svared Søren Dal. Eller vi maa se til at faa den skudt.

Torkel var søgt om bag Længen, da den kom. Saa snart den fjerned sig, gik han tilbage i Engen og fortsatte Arbejdet.

Medens Kvinderne bragte den saarede Karl tilsengs; han havde vist faaet Brud paa Skuldren, mente de . . .

Det blev hen mod Aften, inden de fremmede Folk tog afsted.

De fulgtes i Klynge op gennem Aadalen. De havde spist og drukket godt, saa man kunde følge deres Stemmer et Stykke paa Vej.

Da bar Torkel Høleen til sin Knag i Loen og hentede en langskaftet Kløvøkse inde i Vognskuret.

Han stod en Stund og vejede den i sin Haand og strøg Tomlen fornemmende langs Æggen. Saa gik han ud i Gaarden og kaldte paa Høverdrenge.

Ka' du trække Stenen for mig en Kjend', sagde han.

Og de fulgtes om bag den nordre Længe, hvor den stod.

Der laa Skyggen lige til Højsommer, saa en tynd, langstraaet Græsvækst strakte sig op langs Muren. Det rankede sig frodigt under Truget, i hvis trøskede Træ Mos og Svamp trivedes vel.

Drengen hentede en Spand Vand ved Brønden

og hældte paa. Saa tog han til Svinget, der var skuret blankt af Hænder nu i Høst. Vandet klukked under Stenen. Det ligesom lokked hans Øren og fik ham til at dreje hurtigere, som vilde han faa det til at følge Stenen rundt. Det stod ud i en Straale, da Torkel lagde Æggen til.

Du faar sagtne lidt, sagde han og pressed Staalet mod Stenen, saa det skar en hvid, tør Rille.

Han stod tavs. Det var som en ubehersket Kraft drev ud i hans Hænder og pressed paa, saa Drengen maatte tage fat med begge Hænder.

Da kom Maren til Syne i en Dør i Længen. Hun stod et Øjeblik og saa paa ham. Saa gik hun hen til dem. Hendes Øjne gled ængsteligt fra ham til Øksen. Da han saa op, trak hun dem sky til sig.

Hva' skal du bruge den til, Torkel, spurgte hun.

Hva' jeg skal bruge den til.

Han ligesom læste Tanken ud af hendes Træk og svared:

Til at kløve de Planker der henne.

Han bøjed sig dybere over Stenen og bad Drengen trække til.

Hendes Fingre krammed uroligt i Forklædet.

Det var, som rørte der sig bag hendes Læber Ord, der ikke kunde naa frem.

Noget maa man da ta' sig til, naar vi ikke kan komme i Marken, sagde han, da hun blev staaende.

Saa spurgte hun pludselig, som fik hun med et alt fejet til Side:

Du vil da vel ikke søge Tyren, Torkel?

Deres Øjne gled sammen i et udækket Blik.

Nej da, hvordan kan du tro det.

Vejret blev tungt i hans Bryst, og han fik en Følelse, som kunde han have raabt sine Tanker ud. Men han trykked blot Æggen endnu fastere i Stenen.

Det vilde da ogsaa være halsstarrig at prøve det, sagde hun.

Og hun vendte sig og gik.

Da den var slebet færdig, bar han den tilbage i Vognskuret og gik ind i Stuen.

Manden og Karlene sad tilbords og spiste. Han tog sin Plads uden Ord.

Konens Trin fra og til Køkkenet bar sin velkendte Lyd gennem Stilheden. Fra Stalden hørtes Hovedernes Brøl ind. Ellers laa Hvilen over Gaarden.

Vi faar vist ha' Bud til Købstaden i Morgen, sagde Manden til ham.

Ja, vi gør vel det, svared han uden at se op.
Ja . . . at ikke Vejfarende skal komme i For-
træd, indskød Konen.

En Stund blev han siddende og drev paa
Bænken. Saa rejste han sig og gik for at lægge
sig.

Næste Morgen hyled Høstens Opsang over Gaarden.

Torkel sad inde i Køkkenet og drak Kaffen, Konen havde skænket.

Han var tavs og sammenbidt som en Mand mod ondt Vejr. Hans Skikkelse luded tung og dvælende med stærke Lemmer før Arbejdet.

Hver Stød, Stormen jog over Gaarden, lød ind med en tudende Lyd.

Om han var hjemme til Davren, spurgte Konen, da han rejste sig.

Ja, det er jeg vel, svared han kort.

Han gik lige over Gaarden til Vognskuret. Der var noget usikkert i hans Skridt, som følte han Øjne hvile paa sig.

Da han tog Øksen, laa der en Vægt i hans Arm, som løfted han sin egen Styrke. Et Øjeblik stod han og vejed den eftertænksomt, medens Blikket gled langs dens Æg.

Saa gik han ud af Gaarden.

Paa Vejen fik Stormen Tag i ham, men han

var urokkelig. Landet laa svømmende i den graa, stridbare Luft, der drog sine Bølger hen over det. Hvert Straa gav Lyd, og der stod en Larm om hans Øren som fra en strid Strøm.

Han tog den lige Vej til Mosen.

Trækkene havde spændt sig i hans Ansigt som om en og samme Tanke. Han vilde kun ét . . .

Da han gik forbi Egekrattet, hørte han det hvine fra Grenene, der strakte sig i Stormen, som vilde de skride med under den jagende Himmel.

Hans Øjne søgte hid og did, medens han gik. Han kunde se Tyrens Spor rundtom. De førte øster, saa han.

Der havde den søgt Læ bag et Purl, saa han kom lige paa den. Den laa og tygged Drøv, da han kom, men rejste sig i et Sæt, da den blev ham var.

En Stund stod den som fastgroet, medens dens Næsebor tog Fært af ham. Men han gav den ikke lang Tid.

Hans Skikkelse ligesom rejste sig i sin fulde Højde og stod svajende af Spændkraft. Han greb med begge Hænder om Øksen og svang den ud for sig, som tog han Maal.

Da begyndte den at træde Mosegrunden op under sig. Dens Øjne brændte sig ind i hans.

Men han blev staaende med hver Muskel i underlagt Ro.

Den fejed om sig med Hornene og gik tilbage, som vilde den vige . . .

Han fulgte efter. Da strakte den med et Halsen lavt ad Jorden og bøjed Mulen ind mod sig.

Han holdt Øksen frem for sig . . . men sprang til Side, da den kom, og narred den Gang efter Gang . . . Til han pludselig stod bum stille lige for den.

Han tog Vejret. Hans Skikkelse ligesom voksed i Størrelse. Og han satte den Øksen mellem Hornene med en Kraft, saa Skaftet svipped ham ud af Hænderne.

Den tumled frem i Faldet med Forbenene ind under sig. Nakken og Ryggen runded i et som var den endnu i Springet. Saa vælted den paa Siden og satte Benene ud fra sig som i Krampe.

Han smed sig ned over den og drog Kniven. Han stønned, medens han flænged dens Hals op. Hans Fingre bøjed sig ind i Saaret, saa Blodet sprøjted i en tyk Straale ud over Grønsværet, medens dets røde Damp steg fra den kølige Jord. Og han blev liggende dirrende af Styrke, til det sagtned.

Da traadte han op paa dens Bug og jumped fra Side til Side for at faa Blodet ud.

Først da besindede han sig, og der arbejdede sig ligesom et Smil frem i hans Træk.

Han tog Kniven og tørrede den af i Græsset. Og han søgte at gnide Blodet af sine Hænder, men der blev siddende skorpede Rande op over Haandledene.

Saa rykkede han Øksen ud. Den sad i til midt paa Bladet. Og han gik lige mod Gaarden.

I Porten mødte han Maren.

Hun havde søgt ham i Engen. Da hun saa ham komme, blev hun staaende og ventede. Hendes Øjne slap ikke Øksen, der svajede under Gangen. Hun pressede Hænderne mod Brystet. Og der var ikke Spor af Vilje i hendes Ansigt, da han traadte hende nær. Det var, som hun svimlede hen i Gru . . .

Torkel . . . har du . . . gispede hun aandeløst. Jo, Maren . . .

Og han nikkede bekræftende til hendes Ord. Et Øjeblik stod han og ventede, men hun veg ligesom angst tilbage.

Saa gik han ind i Gaarden og stillede Øksen fra sig ved Truget. Han smøgede Ærmerne op og gav sig til at vadske Blodet af.

Da kom Søren Dal ud fra Stalden. Han standsede og saa paa ham.

Der gled ligesom en Stilhed ned over Gaarden.

Karlene kom ud fra Loen og sluttede Kres om ham.

Hvor har du været, spurgte Faderen.

Han flyttede Øjnene fra Øksen til hans Ansigt.

En Tur i Mosen, svarede han. I faar spænde for nu og se til at faa den i Gaarde.

Hans Blik gled hen over deres Ansigter, til det mødte Maren, der stod lænet mod Muren og græd . . .

Da fik Torkel Tilnavnet Tyr.

VILDT BLOD

BLÆSTEN kom med en skurende Lyd ud fra Fjordbrinken. Den havde Favnen fuld af Væde og bar en natram Em med inde fra Landet, hvor Ploven droges i Høstens Spor.

Saa sivende tung slæbte den sig over Fjorden, at Vandet lagde sig fladt og grødet under dens Vægt og sortned med Natten.

Men inde, hvor Fjordbyen havde sit Leje, brød Lygterne lysende Huler i dens Bælg, saa man kunde se, hvorledes den kom med Regnens tunge Læs paa sin Ryg, asende sig frem, som traadte den Himlen ned under sig.

Hvor den kunde, tog den Tag i de lave Huse, der trykked sig sammen i Natten som sovende Dyr paa en Mark. Den gav ondt om Gavlene og drev med en magtfuld Lyd gennem Gaderne.

I en Portaabning stod en Hund og trykked sig mod Muren.

Regnen drev fra dens Pels og klæbed Haarene

til Huden, saa dens Krop skar sig kantet og hungrig gennem Mørket.

Den stod og vogted paa en Kælderør paa den anden Side Gaden. Den havde ventet længe, for Halen holdt den modfaldent mod Jorden. Og dens Øren drejed sig følsomt for enhver Lyd.

Naar Blæsten vælted fra Tagene og plasked mod Stenbroen langt borte, var det, som hørte den Trin. Den retted sig spændt og lytted. Dens regnblanke Øjne skinned gennem Mørket og fik et flakkende Lys fra en Lygte lidt henne.

Den gik langsomt over Gaden og snuste langs Trinene, som førte ned. Den pressed Snuden ind under Dørsprækken og snøfted Luften til sig indefra. En hed Os af Brændevin og sviende tør Tobaksrøg trængte sig ud og sloges til Jorden af den regntunge Luft.

Den stansed oppe paa Fortovet og stod en Stund og saa sig tankefuld om. Dens Hoved luded træt af den lange Venten. Og der kom et Præg af Forladthed over den.

Saa gik den tilbage i Porten, hvor den smed sig og rullede sig sammen i en Bylt. Der blev den liggende med Ørene lyttende mod Gaden Til der hen mod Morgen hørtes Larm nede fra Kælderen.

Da rejste den sig i et Sæt.

En Mand kom til Syne i Døren. Den friske Luft fik ham til at svælge, som han drak. Han løfted Blikket op over Gaden, hvor Himlen hang som et sivende Slør af Væde Han lod Døren staa efter sig og tændte Lys.

Da smutted den ind og jog hen langs Væggen. Dens Poter klasked tunge i Gulvet, og den tog Luften i et Drag.

Hva' Satan Hund, raabte han og for efter den og fulgte den ud med et Spark.

Et Øjeblik stansed den ude paa Gaden, saa satte den afsted med Snuden i Stenbroen, idet den drog en plaskende Lyd efter sig i Sølet.

Et Par Steder, hvor Brændevinsdunster naaede ud, stansed den og gik til Dørene og snuste men løb videre.

Den tog Vejen ned til Havnen. Der stod Dagningen ind langs Fjorden. Den brød en lyssende Stribe hen over Vandfladen, skød sig ind under Regnen og fik den til at lette, saa man kunde se den hænge ud over i trævlede Folder, som Blæsten havde flænget.

Fjordbrinkerne satte deres Rygge gennem Disen, som vilde de løfte Himlen og give Dagen Vej.

Lyset brød ind over Gavlene og flød ud langs de vaade Tage, blinkende i flygtige Flader,

saa Fjordbyen rejste sig i Dæmringen som et Ansigt, der var skuret blankt af Regn og Blæst.

Den løb hen langs Bolværket. Et Sted, hvor Pladsen laa tom, stansed den og gav sig til at snuse rundtom. Den gik fra Pæl til Pæl og stod saa stille og vejred ud over Havnen.

Der kom et Jag i dens Bevægelser, som blev den med et ængstelig. Og den peb ynkeligt. Saa for den videre, strakte ud, hvad den kunde, Havnen rundt, idet den i Forbifarten tog Fært af Skibene, der laa langs Bolværket.

Blæsten drog en langtonende Lyd gennem deres Rigninger. Det lød som en Sang om Hjemfart. Medens Morgnen spejled sig i de vaade Dæk, og Fjorden blev synlig længre og længre ud.

Noget efter stod den igen paa samme Sted. Den satte Forbenene paa Bedingen og strakte Snuden udover.

Det var, som tømte den Fjordens Luft gennem sine Næsebor. Den fik et fjerntseende Blik i sine Øjne, som havde den en Vej for sig, den ikke kunde følge. Og den klaged og klaged, til Musklerne i dens Hals pludselig spændtes, og en langtrukken Tuden drev ud med Blæsten.

Den søgte endnu en Gang langs Bedingen

. . . . og satte saa med et Spring ud over Bolværket.

Nogle Folk, der var tæt ved, løb til og saa den svømme ud af Havnen. Den blev ved saa langt de kunde øjne

Et Stykke ude krydsed en Baad op mod Vejret.

Den førte svære Sejl, saa dens mønjemalede Bælg løfted sig af Søen og skød Blink paa Blink over Fjorden.

Forren sad en Knøs paa tværs over Toften. Han stemte Fødderne mod Bundbræderne og fulgte enhver af Baadens Bevægelser, som sad han i en Sadel og red over Bølgerne.

Naar den stamped i Søen, røg Sprøjtet ind over ham. Det stod i Luften som en flagrende Manke. Men han flytted sig ikke.

Trækkene stod spændt i hans Ansigt, haarde af Vejret, der havde skuret dets Hud blank.

Hans Blik gled over Fjorden og ind mod Byen, som gjorde han Farten did.

Da blev han Hunden var. Han bøjed sig frem over Rælingen og stirred. Og han raabte agter til Faderen, som sad tilrørs:

Hvad det kunde være.

Han rejste sig med Knæet mod Toften og viste ud.

Faderen tog et Tag i Skødet og drejed did.

Han skygged med Haanden over Øjnene, i hvis Blaa Søernes Blink spejled sig, medens Dagningens Lys spandt Traade af Sølv gennem hans drivvaade Hageskæg.

Baaden duved tungt under det svære Pres og skød frem, saa Kølvandet laa som et Slæb efter den.

Det er vist en Hund, raabte Drengen, da de kom nærmere.

Og han stod rede til at gribe til. Faderen læned sig ud over Rælingen, om hans Tag skulde glippe. Men han fik fat med, begge Hænder i dens Pels.

Han drog den sidelangs og kom agter. Saa stemte han Knæene mod Kanten og haled den ind. Han maatte rejse sig helt op og lægge sine Kræfter i, saa stor og tung var den.

Den sank sammen af Udmattelse, da han slap den, og gisped.

Da viste Faderen, hvorledes han skulde lægge Hænderne under dens Bug for at lette den for Vand. Men den viste Tænder, da han vilde røre den.

Den er nok ond, smilte han, men søgte trods det at hjælpe.

Han satte sig paa Toften, saa de havde den mellem sig. De betragtede den nøje.

Hvordan er den kommen midt i Fjorden, spurgte han.

For de havde ikke set Skib hele Natten.

Da maa der ha' været det, svared Faderen, der slækked paa Skødet og lagde breddere til.

Nu og da bøjed Drengen sig ned og klappede den. Hans Ansigt lyste af et glad Sind, og han talte den venligt til. Men den laa uden at agte derpaa.

Da han saa, den skælved, hentede han et Sejldug og dækked den med. Ogsaa Faderen havde Ord til den.

Blæsten kuled friskere, saa Søen gik højere, vuggende Morgnens Lys i sine Skaaler.

Inde over Landet begyndte Himlen at blaane. Brinkerne løfted sig tydeligere og slutted Fjorden inde. Dagen kom med Smil efter den regnsorte Nat.

De havde hjemme paa Nordsiden af Fjorden, hvor Landet skød et Næs ud.

De havde været ved Fjordgabet og bjerget Garn. De mindsked ikke Sejl, men vilde række Hjemmet paa samme Bov.

En Flok Maager fulgte dem højt oppe. De

blev ved at stige i brede Sving for at naa op i Solens første Lys. Kun naar de skar ned gennem Blæsten og kresed forbi, hørtes deres Skrig.

Da de naaede under Land, kom Konen med en Flok Smaabørn ud af Huset, der laa tæt ved Bredden. De gik ned til Stranden og stod og vinked.

Drengen rejste sig og svang Luen og gjorde Rede til at bjerge Sejlene.

Han lagde Haanden for Munden og raabte til dem:

Nu skulde de se, hvad de havde fisket.

Morgnen lyste over deres Ansigter og spejled sig i deres Smil.

Da Baaden skured i Stranden, løb Børnene til og vilde hjælpe, medens Drengen tog Hunden og bar den i Land.

Nej da hva' er det, I der bringer, udbrød Konen.

Og hun rakte efter Børnene, som var hun bange, den vilde bide. De hængte sig i hendes Skørter og saa nysgerrigt paa den.

Den har vi fisket paa Fjorden, sagde han og fortalte hvordan, medens han hjalp Faderen med at drage Baaden op.

Den stod dinglende og sløv med hængende Hoved.

Sølle Dyr, sagde hun og klappede den. Og Børnene rakte deres Hænder frem for at gøre det samme.

Saa gav de sig til at bære Fangsten og Redskaberne op til Huset, medens Konen gik ind og satte Maden frem.

Da de var færdig, tog han den i Pelsen og ledte den op. Den fik Plads i Ovnkrogen inde i Stuen, der var lavloftet og rummede baade Bord og Seng.

De satte sig paa Bænken langs Væggen og tog til Davren, medens Konen satte en Skaal med Mælk og Brød hen til den. Men den rørte det ikke.

Den trænger til Hvile, sagde hun.

Og hun bad Børnene, der havde smidt sig paa Gulvet og kravled om den, lade den være.

Dens Øjne gled uroligt rundt i Stuen og flytted sig fra Ansigt til Ansigt, som var den ikke sikker. Men lidt efter lidt tyngedes dens Hoved ned af Træthed.

Det er vist en Norsker eller Svensker, mente Manden.

Han havde set den Slags Hunde ombord
i Skibene, der sejled med Tømmer paa Byen.

Drengen sad og faldt i Tanker og flytted
ikke Øjnene fra den, saa Konen maatte bede
ham spise.

Dagen efter tog Manden et Reb og bandt den til et Skur østen ved Huset.

Konen og Børnene stod omkring og saa til. Den havde bidt en af dem i Armen, da den ikke kunde faa Fred for deres Kærtegn.

Nu faar I ta' jer i Vare, Børn, og la' den være, sagde hun.

Hun gik ind og hentede Brød og Mælk og satte ud til den.

Den bliver nok fredsom, naar den først bliver lidt kendt, sagde hun og vilde klappe den.

Men den snærred af hende.

Nej, var dig, sagde Manden, den er ond.

Den skulde da gerne æde, svared hun.

Og hun tog Børnene med sig, for at den kunde faa Ro.

Da den blev ene, stod den en Stund med hængende Hoved og fulgte enhver Lyd, som rørte sig om den. Dens Næsebor vejred, som var alt fremmed for den.

Saa lagde den sig vendt mod Fjorden med Snuden strakt ud mellem Forpoterne.

Dagens Lys faldt i dens Øjne, der var dunkle og ligesom fulde af Savn. Den laa, som fulgte den noget langt, langt borte

Blæsten var stilnet og stod i Nord. En ren Luft fyldte Dagen og løfted Himlen fjernt over Jorden, saa Solens Lys ligesom blegned i det uendelige Rum. Og der hvilte en synlig Lethed over alle Ting.

Manden var gaaet til Stranden.

Hans Blik gled ud over Fjorden, hvis Brinker stod hvidlige og traadte En nær i den sigtbare Luft.

Et Stykke ude saa han Sønnen komme. Han havde været i Byen for at spørge om Hunden.

Han havde strøget Sejlene og taget til Aarerne. Baaden kasted sin Skygge frem over Vandspejlet, der hvidned af Sol og gled i et med Luftten rundtom, saa den syntes at svæve frit under Himlen, medens Aarerne løfted sig som Vinger for hvert Tag.

Han gav sig til at rense Garn, der var hængt til Tørring over nogle Stager. Man kunde høre Aarernes Gned i Toldene den lange Vej fra. Saa lange og sindige førte han sine Tag, at

Lyden nu og da faldt sammen med Søens Slag i Stranden.

Skyggerne strakte sig øster ad Jorden, inden han naaede ind. Han rejste sig tung og hed fra Toften efter det lange Tørn, medens Faderen kom hen til ham.

Der var ingen, der kendte noget til den, sagde han, saa vi faar vel beholde den.

Ja, vi gør vel det, siden vi har bjerget den paa den Maade.

Og de gik sammen opover.

Hans Øjne var fremme ved Døren, som ventet han, den skulde komme ud.

Hva', har I bundet den, sagde han, da han saa den ved Skuret.

Den har bidt den Bette, svared Faderen.

Han gik hen til den og stod og saa eftertænksomt paa den. Den løfted kun Øjnene og blev liggende ubevægelig. Saa kom Konen frem i Døren og kaldte: Kaffen stod skænket.

Noget efter kom han ud og gav sig til at tømre et Hus sammen af et Par Kasser. Han var lutter Iver under Arbejdet.

Børnene smed sig i Gruset rundt om ham. Deres Øjne havde ligesom sammensvoret sig mod det uvenlige Dyr. Og de holdt sig i sikker Afstand fra den. Uden han saa det, kasted de

nu og da en Sten efter den. Hvergang den blottede sine Tænder og snærred, lo de.

Hva', skal I drille den, sagde han heftigt, da han blev det var.

Og han tog dem i Armen og viste dem bort.

Det blev Aften, inden han blev færdig. Og han hentede en Børring Halm, saa den kunde ligge lunt, da Nætterne stod med Frost.

Skumringen havde bredt sig ude over Fjorden og vidsket Brinkerne ud bag sig.

Han satte sig paa en Sten tæt ved med Armene hvilende paa sine Knæ.

Luften strøg i kolde Pust mod hans Ansigt. Det var, som Kulden havde ligget gemt under Skyggerne og ventet paa Mørket for at fare frem over Jorden.

Han sad længe og betragtede den nøje. Den lignede en Ulv, efter hvad han kunde se. Og det stod ham med et klart, at den skulde hedde Ulv.

Ulv, sagde han ned til den Ulv kom saa.

Men den rørte sig ikke.

Det var, som dette Navn vævede sig ind i hans Tanker og aabned Vej for hans Fantasi. Der havde ogsaa været Ulve i Landet her, vidste han Men nu var de kun at finde længre

nord. Og han fik Fornemmelse af et Land langt ude bag Havet, hvor den havde hjemme. Han stirred ned i dens Øjne, og det ligesom steg frem for ham, stort og taaget og vildsomt. Kun Skibe havde Vej dertil.

Og der kom over ham en Længsel efter at drage ud over det store Hav, hvis Magt ofte havde suget i hans Hjerte, naar de laa derude ved Fjordgabet og røgted deres Garn

Da blev han revet ud af sine Tanker ved, at Moderen kom og spurgte, om han ikke skulde ind.

Hun saa bifaldende paa, hvad han havde lavet.

Den længes saamænd, sølle Dyr, sagde hun.

Ja, den gør vist det, svared han og fulgte med ind.

Ud paa Natten blev han vækket ved at høre den tude. Og han stod op og gik til Vinduet.

Den stod vendt mod Fjorden med Snuden ret i Vejret.

Han saa den stjernetindrende Nat favne Jorden, saa kold, som udstraaled den Kulde fra hver Stjerne. Og han fik en Følelse af Smerte, han ikke kendte

Den følgende Morgen bad han Faderen om

at maatte tage den med paa Fjorden. Og den fulgte dem ofte siden paa deres Fangster.

Paa Hjemfarten kunde han sætte sig paa Tof-ten ved Siden af den og se paa den med tankefulde Øjne, medens den sad med Snuden ud over Lønningen. Og han lagde Mærke til, det altid var mod Nord, den havde Snuden vendt.

Da kunde Udlængslen komme over ham med en Følelse af Smerte, saa hans Blik ligesom gled sammen med dens over Fjorden.

Fra Barn havde det været hans Lyst at staa derhjemme paa Næsset og følge Aarets første Skibe ind gennem Fjorden. Det var som bar de Havet med i deres Kølvand, saa Fjorden laa som Eventyrets Vej.

Da gav han sig til at klappe den i sine egne Tanker.

Han skulde nok sige til i Byen, om der blev spurgt efter den For naar Vintren var til Ende, vilde han sige til Faderen, at nu tog han af Sted. Saa fik det gaa, som det kunde.

Det hændte, naar de efter Nattens Fangst naaede ind, at de maatte tage Øksen for at hugge sig gennem Isen, da Frosten var begyndt at bide langs Bredderne.

Naar de om Aftenen sad om Lampen, og Tørv og Ved fyldte Stuen med sin Os, kunde de høre

Isen lægge sig over Fjorden, som faldt der en tung, rugende Stilhed over alle Ting.

I disse Nætter laa Hunden ude ved sit Hus og følte sin Pels gro.

Den var stille og syntes at finde sig i sin Lod. Den laa med vaagne Øjne og lytted til hver Lyd, Frosten bar ind fra Fjorden. Det var, som fulgte den Vintrens Vej fra Nord, hvor Isen længe havde stænget for Fjorde og Sunde

Men en Nat kom Nordenvinden farende ned over Landet. Den klang mod den frosne Jord og fik Isen til at give sig langs Fjordbredden. Den drev svære Skyblokke med over Himlen som Isbjerge over et Hav.

Da rejste den sig urolig. Den gik frem saa langt Rebet rakte og blev staaende med Snuden i Vinden.

Den vejred Sneen.

Den snøfted Kulden gennem sine Næsebor og vedblev at vejre fjernt og længe. Til den pludselig gav sig til at tude.

Den lagde sig frem i Rebet, som vilde den bryde det. Da det holdt igen, snærred den og søgte at skyde det af sig. Saa tog den det mellem sine Tænder og tygged det over.

Det var, som dens Krop retted sig ved at

føle sig fri. Et Øjeblik stod den med skinnende Øjne i den kolde Blæst, saa satte den lige til Stranden og fulgte den inden om Fjorden.

Hen paa Morgnen kom Sneen. Nordenvinden fejed den over Landet, saa det knøg fra Brinker og Næs ud over Fjorden, der laa som en rygende Kløft i Mørket. Den lagde sig i Lag over dens Pels og hvirvled ind under den langs Jorden.

Den blev ved at følge Stranden lige til Byen og stansed først nede ved Havnen, hvor den stod sidst.

Den satte Snuden i Jorden og snuste langs Bolværket, medens Tungen hang den af Halsen efter det lange Løb. Saa blev den staaende med Ryggen mod Vejret og pusted ud. Medens Sneen føg ind langs Bedingen, bed sig fast i Rillerne mellem Brostenene og fejed op gennem Gaderne, hvor den dyngedes i Driver langs Murene.

Husene stod inde i Snefoget lydløse som Høje. Der rørte sig intet Liv noget Sted. Kun Vinden peb gennem Rigningen paa de oplagte Skibe.

Den drev hen langs Bolværket. Ved et Slæbested gik den ned paa Isen, der havde lagt sig i Havnen og et Stykke ud over Fjorden. Og den tog Vej udover.

Dens Poter bredte sig ud for ikke at skride, da Sneen havde slebet Isen glat.

Nu og Da snapped den af Sneen og løb Snuden gennem Driverne, Blæsten havde fejet sammen i Linjer over Isen. Den søgte ind mod Stranden og fortsatte ud til det aabne Vand.

En ram Lugt af Tang og Sø drev ind langs Iskanten som Aande fra Havets Mund. Der lød vildt af Fugleskrig udover, hvor Dagen kom med graatung Farve under den rygende Himmel.

Den gik saa nær den kunde og stod med rejste Øren og vejred. Der var løbet Fraade i dens Tænder, og Øjnene havde en stærk Glans af vild Drift.

Saa fulgte den Iskanten indover, hvor den Dagen igennem strejfed om langs Bredden, hvor Rør og Siv stod raslende med Vintrens Lyde i sine Straa.

I Løbet af Dagen lagde Fjorden til. Frosten bed sig fast i Vandskorpen og skød naalfine Skud i det mørke Vand, saa Isen blomstred frem overalt, grened sig sammen og blinked som Morild gennem Natten. Sine Steder, hvor Strømmen holdt aabent Vande, kresed Maagerne i Flokke og fløj skrigende fra Vaage til Vaage.

Ud paa Aftenen kom der Folk paa Fjorden for at fiske. De hugged sig Huller i Isen og

tændte Blus, der lyste frem langt borte som fra Bunden af Mørket, medens Vinden kasted Skæret flakkende over Isen. De satte sig paa deres Slæder med Ryggen mod Vinden nær Stranden og drog deres Fangst af Dybet.

Nu og da lød der Fugleskrig over deres Hoveder. Og man saa Strejf af Vinger, naar de fløj hen over Ilden, som fyldtes Mørket af vingede Skarer.

Da en rejste sig for at hælde Tjære paa et af Blussene, faldt hans Øjne paa Hunden, der stod ubevægelig og stirred med gnistrende Øjne ud af Mørket.

Det gav et Jag i ham, og han greb efter Øksen, der stod ved Slædekanten, idet han raabte til de andre:

Hva' det var for en, der stod.

De bøjed sig frem og gav sig til at huje efter den, til den trak sig tilbage.

Men Natten igennem blev den ved at krese om Blussene, saa de saa dens Øjne gløde frem, snart her, snart der, medens Vinden nu og da bar en Tuden mod dem fra Fjorden. Saa de sad tavse med lyttende Sanser, som gav Vinternatten Gru.

Da de hen mod Morgen slukked Ilden og drog deres Slæder mod Land, fulgte den efter i

deres Spor. Deres Trin klang hen over Isfladen, som gik de over en Bro.

Da de spredte sig mellem Husene, som laa langs Stranden, lusked den til, søgende efter Føde.

Den skrabad sig gennem Sneen og det frosne Lag paa Møddingerne og aad, hvad den fandt.

Først i Dagingen, da Kvinderne gik til Brøndene efter Vand, listed den bort, medens de frosne Kæder og Sving skreg gennem Stilheden.

Da løfted Himlen sig høj og fri, saa det hvide Land laa synlig Fjorden rundt. Det var, som Frosten havde tømt Luften og stanset Blæstens Gang over Jorden.

Ude fra Vaagerne steg Maagerne tilvejs og drog tilhavs. Deres Skrig lød som Sang i det tidlige Gry, medens deres Vinger bar Solens Lys over Fjorden. Paa det lune og givende Hav kendtes der ikke Hunger.

Den søgte ind over Snemarkerne, i hvis Flade Solens Lys flød som i et Spejl.

Den jog af Sted med aabent Gab, som sad Sulten i dens Tænder. Dens Næsebor drog den sviende Kulde af Jorden, hvis Dunster Frosten havde kvalt, som havde den lukket dens Hjerte til.

Ude over Markerne skreg Kragerne af Hun-

ger, medens Skyggerne fulgte deres søgende Flugt over Sneen.

Et Sted kresed de skrigende og sloges om et Bytte. Den løb til og snapped efter dem i Luf-ten, saa dens Tænder smækked sammen. De havde fundet Rester af et Dyr, Ræven havde forladt. Og den kasted sig ned og aad, medens de hungrige Fugle blev ved at krese om den.

Den mased de tørre Knokler mellem sine Kæber og sled Huden i Stykker og tygged og svælged tygged og svælged.

Saa for den igen videre. Den lagde Mil under sig. Det var som de vidtstrakte Marker hidsed dens Hunger. Til den op paa Dagen fandt et Sted inde mellem Rørene, hvor den smed sig af Træthed

Saaledes strejfed den om langs Fjorden Dage igennem. Sulten gjorde den vildsom og sky for Mennesker, saa den kun om Natten sneg sig til deres Boliger. Dens Knokler brød frem i Kan-ter under Huden og ligesom skreg af Hunger. Dens Pels blev pjusket og Halen hang mod Jorden

En Dag drev Sulten den tilbage til Byen.

Sneen laa kastet langs Husene, og Røgen stod i Søjler fra Tagene og drev bort som en Sky højt oppe.

Den kom løbende midt ad Gaden med dampende Gab. Dens Øjne flakked uroligt til alle Sider.

Den løb ned om Havnen og tilbage gennem Gaderne uden at finde Føde. Til den stansed uden for en Slagterbod, hvor Lugt af Kød drev ud gennem Døren. Den suged den til sig med alle Sanser, saa Vandet løb af dens Tænder. Den bøjed sig sammen i Forlemmerne og sneg sig nærmere, til den med et Spring satte gennem Døren og hugged sine Tænder i en Krop, der hang lige indenfor. Og den lagde sig tilbage og sled til.

Ved Disken stod en Svend og brugte sin Kniv.

Satan ta' dig, Hund, raabte han og løb om mod den.

Han sparked til den, men den bed sig fast i

Raseri og snærred, medens Børsterne stod som en Kam langs dens Ryg.

Da retted han sin Støvle mod dens Snude og sparked igen, saa Kødet sledes ud under dens Tænder. Og han hev Kniven efter den gennem Døren, saa den sprang i Stykker mod Stenbroen.

Den løb et Stykke hen ad Gaden, slikkende sine Tænder, og stansed saa.

Den flytted sig sky til Side for enhver, der kom, til den stilled sig ind under Muren af et af Husene. Der blev den staaende med sløvt hængende Hoved, medens Musklerne slappedes i dens Krop.

Da kom en af Byens Hunde hen og snuste til den. Kort efter vendte den tilbage i Følge med flere. De slutted Kres om den og stod med fremstrakte Snuder og tog Fært af den. Til en gik den paa Siden og viste Tænder. Men den veg fejk med Halen mellem Benene.

Da krummed de Hals og knurrede, som hid-sed de hverandre, til pludselig en sprang frem og slog Tænderne i dens Nakke. Og i et Nu var Flokken over den.

Et rasende Hyl fyldte Gaden; den laa under dem, og det saa ud, som vilde de bide den ned. Men saa fik den sig vendt og slængte deres Tænder af sig og brød Vej mellem dem. Og de drev

den i hylende Kor gennem Gaderne, ud af Byen, hvor den stansed langt ude paa en Mark vestenfor.

Den stod skælvende og rysted sig efter deres Bid. Saa slæbte den sig udmattet hen til et Hegn, der stod hældende bag et Dige, og blev liggende.

En let Rimtaage rejste sig langs Jorden og samlede sig i Vest, hvor Solen gik ned. Saa Dagen slukkedes uden Glød. Den spandt sig ind om Kvistene og væved sig hen over dens Pels og de visne Straa, der stod rundtom. Den bar en spæd Lugt med fra en af Markerne tæt ved. Den kom fra Byens Affaldsplads, hvor gærende Dunster sived gennem Sneen. Men den blev liggende længe og vejred, før den rejste sig og søgte did.

Den skrabad sig gennem Sneen, bored Snuden ned og roded op i Dyngerne.

Da kom en Mand til Syne et Stykke henne. Det var, som rejste han sig pludselig op fra Jorden og kom krybende hen over Dyngerne, idet han bøjed sig søgende nedover, saa Kroppen hævedes og sænkedes for hvert Skridt. Skumringen, der lagde sig ude over Markerne, gjorde hans Skikkelse udflydende, medens Sneen, der lyste under ham, ligesom løfted ham op over Jorden.

Først da han var tæt ved, blev han den var.

Han gjorde en venlig Bevægelse med Haanden hen mod den og gik den nærmere. Men den dukked sig, som vilde den vige.

Da tog han en Pakke af Lommen og rakte et Stykke Brød hen mod den. Hans Hænder rysted, da han brækked det itu. Han smed det hen til den, og den snapped det gridsk. Han smed et Stykke til og traadte den et Skridt nærmere.

Da han saa dens Hunger, blev han ved at brække itu og smide til den.

Han satte sig paa en af Dyngerne, som smerted det ham at staa. Og han strakte Fødderne ømmende ud fra sig. Hans Hænder og Ansigt var hovne af Kulde, der sad i hans Lemmer, saa de ikke stod stille et Øjeblik.

Nu og da stopped han selv en Bid i Munden, medens han snakked venligt til den med en sprukken Stemme.

Den skulde ikke være bange, for han gjorde ikke Fortræd.

Og hans Øjne vandred fra dens gridske Tænder langs dens forsultne Krop.

Inde fra Byen steg en summende Lyd ud over Markerne. Det lød som fra et tungt aandende Bryst, medens nu og da en Hunds Glam hørtes.

Da de havde spist Brødet, viste han den sine tomme Hænder.

Det var, som Sulten slog Gnister fra dens Øjne og kræved mere. Og han rakte Hænderne værgende frem for sig, som blev han angst.

Da han saa den vejre mod Posen, han havde bundet over Skuldren, tog han og krammed dens Indhold af Klude og Ben ud for den. Og han blev siddende og hørte paa den knusende Lyd fra dens Tænder.

Saa fik han pludselig en Forestilling om, at den kunde æde sig ihjel. Og han tog sin Kæp og vilde pirre det til sig. Den knurrede og flytted sig bort med Benet, den aad af. Og han stoppede det i Posen igen.

Han sad og ventede, til den var færdig. Da rejste han sig og vilde klappe den, men den trak sig til Side.

Vil du med, sagde han.

Og han vendte sig og kaldte af den, da han gik. Den fulgte nølende efter.

Mørket havde vokset sig tæt ude over Markerne. Himlen ligesom sænked sig ned over Sneen, der strakte sig synlig vidtud.

Da han naaede ud paa Vejen, der førte fra Byen, hørte han dens Poter klappe mod den frosne Jord bag sig. Det ligesom varmed om

hans Hjerte og fik ham til at vende sig Gang paa Gang og lokke af den, som var han angst for, den ikke skulde følge.

Et Stykke borte stod en gammel Ladebygning ved Vejen.

Der stansed han og ventede paa den.

Ja, kom saa da, kaldte han . . . her er Varme inde.

Og han skuttede sig og aabned den ene Portdør, hvis Hængsel var knækket, saa den hang udefter.

En muggen Lugt af Halm trængte ud i den frostrene Luft.

Han traadte inden for og stod spændt og lyttede, om den kom.

Kom saa, jeg gør da ingen Fortræd, gentog han.

Og han smilte fornøjet, da han hørte den snuse ind i det mørke Rum.

Saa smed han Posen fra sig og famled sig hen langs Væggen, hvor han skød Halmen sammen i Bunke og satte sig.

Du kan nok selv finde dig Plads, sagde han, da han hørte den rasle i Halmen.

Han trak sine hovne Fødder op under sig og sad en Stund og gned dem. Saa lagde han sig og dynged Halmen tæt om sig for at ligge varmt.

Den rimede Luft lyste ned gennem Tagdækket

og ind gennem Huller i Murene, saa Sneen var synlig som hvidlige, svævende Flader i Mørket.

Han hørte den nu og da puste Vejret fra sig. Det ligesom holdt ham vaagen. Han var ikke vant til Selskab.

Hver Lyd fængslede hans Øren. Han kunde se den for sig, saaledes som den aad. Man kunde tælle hver Knokkel i dens Krop

Han blev lyttende. Det var, som den vidtstrakte Stilhed ude fra sived gennem hans Nerver og fik ham til at holde Aandedraget tilbage.

Den var vel fredsom Og han satte sig over Ende. Det var, som Mørket bar Syner for hans Øjne. Han saa dens Tænder skinne af Hunger Man kunde jo ikke vide, hvad saadan en fandt paa. Og han blev siddende længe og lytted hen mod den. Men den rørte sig ikke.

Men han blev siddende, til Trætheden løste Spændingen af hans Sind og listed Søvnens over ham

Ud paa Natten, medens han sov, rejste den sig og kom hen og snuste til ham.

Den stod med sænket Hoved og fyldte sine Sanser med Lugten af hans Væsen. Saa gik den hen til Posen og slæbte den uden for.

Den sled Hul med sine Tænder og rusked

det ud. Og den lagde sig ved Døren og gnaved løs.

Frosten spiled dens Næsebor op og fik den til at vejre udover. Det hvide Land syntes at strække sig uendeligt under Himlen. Det var, som alt Liv stod hinanden fjernt og bar en Følelse af Ensomhed gennem Rummet. Stilheden rejste dens Øren, og den laa, som lytted den sig et Sted hen

Da han kort før Dagning kom ud, laa den der endnu.

Hans Krop skælved af Kulde, saa han knapt magted at skyde Døren til Side. Sneen kasted sit Skær mod hans Ansigt, der var som frosset stivt.

Da han saa den, kom der et Glimt af Glæde i hans Øjne.

Naa, du er ikke rendt din Vej, sagde han og stavred ømmende sig hen mod den.

Den logred svagt, men lod sig ikke klappe af ham.

Han bøjed sig ned og tog Posen og betragted Benstumperne rundtom.

Noget har du da faaet at æde, sagde han.

Vil du følge jeg maa nok vester nu ad Hjemmet til for jeg er bleven svær sølle, kan jeg mærke. Hvis ikke, faar du bli'e

Og han sjokked afsted.

Ude paa Vejen stansed han og kaldte, men den blev staaende. Et Stykke henne vendte han sig igen, da kom den langsomt efter.

Dagen brød ind over den rimede Jord, saa Lyset rejste sig langs Grøfter og Skel som i en Støv af Stjerner. Gaardene og Husene laa saa stille langs Vejen, som lytted de efter den Vandreendes Trin.

Hvert Skridt voldte ham ondt, saa Vejen skred langsomt for ham. Og han vendte sig nu og da og smaasnakked til den.

Jeg skulde helsen ha' holdt mig fra Sognet, hvis ikke de Ben var blevet saa sølle Jeg maa se at komme ad Hjemmet nu Kan hænde, du kan finde dig et Sted der og bli'e, om du vil følge

I en af Gaardene, der laa lige ved Vejen, stod Porten aaben, da han kom forbi. Han hørte Træsko klapre over Stenbroen og gik til og saa ind.

Vi faar ha' til Davren, sagde han til den.

En Karl stod ved Truget og brød Isen itu med sine Hænder og øsed Vandet prustende over sit Ansigt, medens Lyset glimted i Haarene langs hans Arme.

Da han gik ind, blev Hunden tilbage.

Hvor kommer du fra, spurgte Karlen.

Hans Øjne saa skaansomt til ham. Det var, som den ny Dag klang gennem hans Stemme.

Jeg har ligget i Laden her østen ved Vejen, svared han og skutted sig, som vilde han vise sin Ynk.

I saadan Hundekulde Det var ikke skønt.

Og han viste ham hen til Døren, hvor en Pige satte en Skaal varm Mælk og noget Brød til ham paa Gruen i Bryggerset.

Han takked ivrigt og drak med rystende Hænder. Men han kom det meste af Brødet i Lommen og havde Jag med at komme afsted

Jo, den stod der endnu, da han kom ud.

Jeg har noget til dig ogsaa, sagde han og smed Brødet til den, medens de gik henad Vejen.

Folk er saamæn gode nok sommetider.

Den blev ved at følge ham paa hans tiggende Gang mellem Gaardene, idet den selv søgte sig Føde, hvor den kunde. Men det var kun kort Vej, han lagde bag sig.

En Nat et Par Dage senere søgte han Ly i et Faarehus inde paa en Mark. Han kunde ikke gaa for Smerter i Benene, der var hovne til Knæene. Han fik den til at lægge sig ved sine Fødder for at varme.

En skarp Blæst strøg langs Jorden og skar

sviende ind gennem Sprækkerne, saa han ikke kunde finde Hvile.

Han laa i et væk og snakked godt til den, for at den skulde blive liggende. Nu og da flytted den sig, og han krøb efter og søgte at faa Fødderne ind under den, idet han klapped og klapped den. Som haabed han, Varmen skulde hjælpe.

Men ud paa Morgnen rejste den sig og gik udenfor. Han vilde følge efter, men Benene kunde ikke bære. De var sovnet hen og var tunge som noget dødt.

Han rejste sig paa Knæene og krøb hen til Døren.

Den sad nogle Alen fra ham og vejred ud over Markerne. Han kaldte, men den drejed ikke Hovedet om mod ham.

Jeg kommer ikke af Stedet i Dag, sølle Menneske, klaged han.

Han bøjed sig frem over Jorden for at naa den, men den flytted sig længre til Side. Hans Blik søgte hjælpeløst til den nærmeste Gaard, der laa langt borte. Hans Mund hang slapt aaben, og der trængte sig et Skær af Gru frem i hans Ansigt.

Jeg skulde da ikke gerne ligge her og dø

Og hans Øjne haged sig til den, som kunde

den hjælpe. Da fik han et Glimt af dens Øjne, der spejded over Markerne, hvor Dagen rejste sig med en Magt af Liv fra hver Plet. Og det ligesom bristed i hvert Træk. Han saa dens Næsebor dirre, som havde den Fært.

Da sprang den pludselig op, spændt af Styrke, og satte afsted udover.

Han greb med begge Hænder i Dørkarmen og søgte at komme op, men kunde ikke. Og han blev siddende paa sine Knæ og fulgte den saa langt, han kunde øjne. Dens Glam skingred tilbage gennem Stilheden og slæbte efter den langs Jorden, saa han kunde følge den længre og længre bort.

Det var nogle Faar, den havde vejret, som gik to og to i Tøjret langt borte. De skræmtes op og sled sig løs. Og den jog dem i vild Flugt ind over Markerne. Over en Grøft rev Tøjret et af dem omkuld og den var i samme Nu over det. Den fik Tag i Bugen og holdt det nede og vrissed under Taget Saa hugged den til igen og mased Struben mellem sine Tænder, medens det andet sled vildt for at komme løs.

Da vendte den sig mod det. Et jamrende Bræg kaldte vidtud. Det sænked Hovedet og kasted sig stangende til Side, men Tøjret hæmmed det.

Den bed sig fast i dets Ryg og trykked det ned Det hede Blod damped fra Sneen, medens den sled Skindet i Flænger af dens Krop, saa Blodet drev fra dens Gab. Og den blev ved og blev ved, saa Kød og Indvolde flød om den.

Men pludselig holdt den inde. Den satte Snuden i Sneen og vejred efter de andre, der flygted op mod Gaarden. Saa fulgte den i deres Spor, saa Halen strakte sig under Farten.

Da Flokken jog ind i Gaarden, kom Folk ud. Da de saa, hvad der var paa Færde, greb de, hvad der var for Haanden og løb hujende ud mod den, som vilde de skræmme den tilbage.

Den stansed noget borte, men blev staaende med fremstrakt Gab og snærred, som var den rede til at ryge paa.

De greb nogle Sten og løb frem og kasted efter den. Den dukked sig og sprang i Flak for ikke at blive ramt, medens Fraaden drev fra dens Tænder med en hostende Lyd, der bragte dem til at tage Vare paa sig.

Da blev den ramt af en Sten og veg. Alle fulgte efter den, til et Raab fik dem til at stanse.

Det var Sønnen i Gaarden, der havde hentet sin Bøsse.

Lad den være, saa jeg kan komme paa Skud.

Han vinked ivrigt med Haanden, at de skulde gaa til Side.

Da han lagde til Kinden, brød Stilheden ind om dem. Den tog Tag i deres Nerver, saa de stod stive af Spænding, i samme Stilling, hvori de var stanset. Men det var, som den fik Fært af Fare og vendte sig til Flugt.

Det lød, som Dagen brast ned over Jorden, da Skuddet faldt. Hunden gjorde et Spring i Luften og for afsted, som tog Rædslen den vildere og vildere.

Den er ikke ramt, lød det i Kor.

Nogle gestikulered ivrigt, som vilde de vende Vreden mod ham, medens andre lo.

Da skal jeg Dælen dundreme' nok faa Ram paa den, svor han og satte efter den, medens de andre gav sig til at søge efter Faarene, den havde bidt ihjel.

Han saa den tage Vej mod Nord, hvor Skoven løfted sig langt borte som et blaanende Drag bag det hvide Land. Da sagtned han og eftersaa Bøssen og gik saa besindigere videre, idet han fulgte dens Spor i Sneen.

Han saa den langt borte fare som en sort Streg over den flade Mark. Og han tænkte, var den først i Skoven, kom han den nok paa Skud

Da de fandt Kroppene, stimled de sammen og stod med svælgende Øjne. De forklared hinanden, hvor og hvorledes den havde ført Bidene. Og der kom ligesom en Genspejling deraf i deres Træk.

Ja, de er ikke til noget, sagde Ejeren.

Og han gav en Karl Ordre til at bringe det til Gaarden og grave det ned, at det ikke skulde lokke Skarnsdyr til.

Da de gik tilbage, hørte de Manden raabe henne fra Faarehuset. Han laa endnu paa Knæene og klaged højlydt, da de kom.

De saa nysgerrigt og uden Skaansel og spurgte, hvad han bestilte der.

Mine Ben er bleven sølle, jeg ka' ikke gaa.

Og han bad dem hjælpe sig, medens hans Øjne vandred ængsteligt om mellem dem, som frygted han, de skulde lade ham ligge.

Det er maaske din Hund, der har været i Faarene.

Nej nej det vil sige, vi var i Følge.

Da skulde Skam ta' dig, sagde Ejeren, har du til at betale med?

Og han lo ondt, som havde Tabet fyldt hans Hjerte.

Da traadte et Par hen til ham og fik set, hvorledes Kulden havde fat i ham.

Ja føj da, du ser sølle nok ud

Vi faar da hjælpe dig til Huse, sagde de.

Og de tog ham under Armen og hjalp ham op. Da han stønned af Smerte, satte de ham paa et Bræt og bar ham til Gaarden.

Der tog Kvinderne sig af ham. De blev milde af Ynk over at se saa stor Nød og fik ham i Seng

Op paa Dagen kom Sønnen tilbage og slængte Bøssen i Krogen.

Han var ikke kommen den paa Skud.

Du faar prøve i Morgen igen, sagde Manden, at vi ikke skal have det Uvæsen gaaende i Skoven. Det er en vild Hund, den Stodder har bragt hertil.

Han nikked frem for sig til Svar.

Han skulde nok bringe dens Bælg til Gaarden

Solen begyndte at sætte Spor i Sneen. Det blev synligt ude paa Markerne som efter Fødder i Tø. Hvor Ploven havde skaaret før Vintren, løfted Furerne deres sorte Knolde over Agrene, som begyndte Jorden at se sig om efter Harve og Tromle.

Det kom saa lydhørt over Landet, at man kunde følge Stilheden fra de tøndende Marker ind gennem Skoven som et lyttende Væsen, der har Bud til hver Plet. Der skred Dagen let og luftig mellem Stammerne, hvor det rustrøde Løv aanded Huller i Sneen og blinked frem som vædet af Sølv.

Nu og da hørte man Sneen falde fra Grenene. Det kunde lyde, som vaagned Træerne et efter et og retted sig for at se. Medens Kilder og Væld umærkeligt begyndte at rinde.

Da kom Hunden en Dag gaaende langs en Bæk, hvor Dyrenes Spor førte til og fra. Deres Klove havde baaret Dynd med over Sneen, saa

den laa plettet vidtom. Den lod sin Snude glide langs Bredden, hvor Græsset strakte sig flagrende og glitrende i den spinkle Strøm, som kunde den lugte, hvor de havde bidt.

Siden den skræmtes fra Menneskene, havde den holdt sig til Skoven og jaget i Dyrenes Spor. Den havde gravet Mus ved Trærødderne og søgte nu langs Bækkejet, saa Muldet klæbed om dens Snude og dryssed fra Haarene under Bugen.

Der var Rovdrift i dens Øjne og en smidig Kraft i dens Bevægelser. Det var, som dens Øren omspændte Skoven, saa ikke en Lyd gik den forbi.

Et Sted laa Sneen optraadt rundtom, saa man kunde se, hvorledes Dyrene havde skrabet efter Rødder under det muldnende Løv.

Der sprang den over Vandet og satte Snuden i Sporet. De havde lige været der. Saa drejede den fra Bækken og fulgte Sporene.

Inde i et Krat af Ungbøg, hvor Solen spandt sit gyldne Væv mellem de visne Blade, strakte den sig fladt af Jorden og krøb frem. Dens Potter runded sig og ligesom samlede Lyden til sig for hvert Skridt.

En skrattende Lyd hørtes gennem Krattet fra

en Aabning mellem Stammerne. Den krøb hen under Buskene og nærmed sig i en Bue.

Der gik en Raabuk med sine Hinder og græsed. Den bar sin Krone højt og knejsende af Brunst, idet den nu og da strakte Mulen lugtende mod Hinderne, der gnaved Mos af Trærødderne.

Men pludselig stansed den og stod ubevægelig og lytted. Saa gav den en advarende Lyd, der rejste Hinderne i et Sæt. Den stamped med Forklovene i Jorden og gik frem mod Krattet med sænkede Horn.

Da satte Hunden frem lige mod den. Men Bukken løb frem som en Vædder og tog den i Springet og fejed den til Side.

Hinderne knækked sammen i Ledene, før de samled sig til Flugt og braged gennem Tykningen med en Larm, der tabte sig længre og længre borte som en jagende Vind, der brød Grene og Kviste ned. Medens Bukken holdt den fast, hvor den stod. Saa faldt den pludselig frem til Stød. Men Hunden snoed sig til Side og kasted sig mod dens Flanke, men slængtes bort af et sidelangs Kast med Hornene.

Da gav den sig til at springe i Kres om den, halsende, idet den nu og da søgte Dækning bag Stammerne.

Bukken holdt Front mod den. Den dansed rundt paa Bagbenene og kasted sig fra Side til Side i smidige Spring, medens Sneen æltedes i et med Løv og Muld under dens Klove. Det var, som bares den af overmodig Kraft. Men den fik ikke Ram.

Da bragte en Rod den til at snuble, saa den faldt fremover og i et Nu havde Hunden Tag lige over Bringen.

Den rejste sig med fuld Kraft og søgte at ryste den af, men Tænderne var klappet sammen om en Fold paa dens Hals. Den stejled og slængte den fra Side til Side, saa Hunden stod ud fra den i Luften.

Da tørnede den mod en af Stammerne og faldt ned med et Hyl.

Et Øjeblik stod Bukken skælvende, medens Blodet drev i en Strøm fra Saaret, delte sig i Striber over Bringen og blev synlig paa Jorden under den.

Da var det, som Angsten tog den. Den kasted sig til Siden og flygted gennem Tykningen. Et Stykke borte vendte den sig fra Hindernes Spor. Den tog Vej gennem Lavninger og over Sumpe, som vilde den trætte sin Forfølger, hvis Glam skræmte Skoven op og ligesom aabned Vej efter sig.

Det var, som den samlede sin Kraft i hvert Spring, saa Hundens Halsen tabte sig bag den. Uden Stansning blev den ved at jage afsted, til Skumringen rejste sig mellem Stammerne og spandt sig ud fra Grene og Kviste, til Mørket lukkede Skoven til.

Da begyndte dens Koder at vakle og Klovene at skifte tunge og sindige i den bløde Bund. Den stønnede for hvert Spring, og Blodet ligesom pumpedes ud under Anspændelsen.

Over en Bæk knækkede Koderne sammen under den, men den væltede sig op og vaklede videre til den ude i en Sump mellem El og Birk styrtede og blev liggende med Benene ind under sig.

Dens Øjne blev store, som skulde de briste. Den holdt Hovedet en Stund lyttende mod Skoven. Saa sank det ned i Græsset. Til en gispende Lyd kom ud af Mørket langt borte og ligesom sydede frem langs Jorden.

Da søgte den at rejse sig, men faldt ned

Den fejede om sig med Hornene, da den kom væltede sig fra Side til Side, men havde ikke Kraft. Til Hunden fik Tag i dens Strube

Da var det, som hver Lyd tav rundt om. Og et stønnende Suk døde i Skoven

Imedens gik Hinderne rastløse mellem Stammerne langt borte. Eftersom Natten skred, trykkede de sig sammen og stod i Klynge med Hovederne vendt mod Sporene og kaldte og lytted og kaldte og lytted, som ventede de at høre dens Hilsen

Den var kommen ud i Vestkanten af Skoven, hvor Gran og Fyr stod saa tæt, at Sneen kun sine Steder havde naaet Skovbunden. Den hang i tykke Lag paa Grenene, der bøjedes som Arme, der var trætte af at bære, og stænged Dagen ude. Saa Stammerne gled sammen i et Mørke om den.

Den havde gravet Huller i den naalede Bund og væltet sig deri. Nu laa den med Snuden mellem Forpoterne og sov.

Oppe mellem Toppene brød Solen i spinkle Straaler gennem Løvet. De skifted fra Gren til Gren, eftersom Dagen skred. Granerne og Fyrerne havde aabnet deres Porer, saa en spæd Lugt af Harpiks drev mellem Stammerne, der var skinnende og sived af Tø.

Nu og da logred den i Drømme, som bar denne Lugt af Gran og Fyr Mindelser til den. Ørene lagde den venligt tilbage, og der gik Trækninger gennem den, som gjorde den Spring.

Naar Sneen skred fra Grenene og faldt med

en dump Lyd mod Skovbunden, spidsed den Øren. Det var, som den vaarende Dag bar sine Lyde til. Draaberne, der drypped fra Grenene, lød gennem Stilheden. Det kæded sig sammen til en tonende Lyd, der klang op fra den fugtige Bund.

Den strakte sig og pusted bespændt. Saa rejste den sig og strakte Snuden i Vejret og fulgte Lyset mellem Stammerne, til den naaede ud til Skovkanten.

Der smed den sig paa en Hældning, hvor Solen havde smeltet Sneen, saa Græsset glitred af Væde.

Den vælted sig af Velvære, til den blev liggende tung af Hvile. Fra dens Pels steg en gærende Lugt, som fyldte Luften om den.

Ude fra Markerne, hvor Vinterrugen var kommen gennem Sneen, steg en kønnet Lugt af Jorden og drev mod den.

Den vælted sig paa Ryggen og skured sig hen ad Græsset, saa Bugen lyste i Solen, til den bøjed Snuden lugtende mod sig selv

Da rejste den sig og gik op mellem Markerne, hvor Lavningerne havde samlet Tøvandet som i Kar, hvoraf Jorden skulde drikke. Den gik med lade Bevægelser og Ryggen svajende myg under Gangen. Det var, som al Frygt forlod den.

Da den naaede ud paa Vejen, der løb op mel-

lem Gaardene, hvis Tage løfted sig bag Lavnin-
gerne, hørtes en Hund gø og den svared
med et kaldende Bjæf.

Den stod paa Vejen og ventede, da den naaede
hen mod Gaardene. De stak Snuderne sammen
og logred og sprang saa legende ind over Mar-
kerne, jog omkap i kaadt Løb, til den pludselig
stansed op, saa den anden røg forbi glammende
af fuld Hals.

Det kaldte flere af Hundene frem af Gaardene
og Husene rundtom. De blanded sig i Legen,
men ordned sig i Følge efter Størrelse og Styrke.
De, der havde prøvet Kræfter før, holdt Plads
mellem sig og vogtede nøje paa hinanden, medens
den første, der var en kraftig og kæbestærk
Gaardhund, holdt sig Pladsen nærmest Den
taalte ingen om sig. Voved en sig frem, stod
den rede med rejste Børster og snærrende Gab.

Dagen igennem sværmed de om, længre og
længre bort, idet flere og flere kom til, saa deres
Glam stod som en Larm over Egnen.

Hen mod Aften kom der en sort Puddel fra
et Hus i Udmarken.

Den var fremmed og holdt sig en Stund paa
Afstand, til den sprang frem for at blande sig i
Legen. Men Flokken vendte sig snærrende mod
den og viste den tilbage. Da den ikke vilde

vige, gik Gaardhunden frem mod den. Flokken løb til og sluttede Kres om dem, tirret og med rejste Børster.

De rejste sig paa Bagbenene og spændte Forpoterne om hinandens Hals. Deres Gab fægted uden at faa Tag. Til de med et vælted rundt og brødes, medens Flokken bølged ud og ind for at give Plads.

Da fik Pudlen Strubetag og holdt den nede, men den søgte med rasende Kraft at slide sig løs. Dens Krop snoed sig under den, til den med et Ryk kom fri. De vælted ud over Marken, fulgt af Flokken. Deres Muskler knytted sig saa haarde, at Tænderne gled af som mod Sten.

Da fik et skingrende Hyl af Smerte Flokken til at tie. Pudlens Tænder sad i dens Bug, saa den krummed sig sammen og søgte at faa Tag i dens Ryg. Men Pudlen flænged og flænged Da den slap, laa den hylende paa Jorden.

Et Øjeblik saa det ud som Flokken skulde vende sig mod sig selv, men pludselig kasted den sig over den besejrede og søndersled den, som tog de Hævn. Medens Pudlen tog dens Plads

En tæt Dis dampet af Jorden og hylled sig ud over Markerne, saa kun Larmen viste deres Vej.

Natten igennem blev de ved at sværme, saa Lænkehundene gav sig til at tude og holdt Folk vaagne.

Nogle stod op og gik til Dørene for at se. Da de forstod, det var Hundene, der sværmed, vidste de, nu kom Vaaren. Og de blev staaende, til den vilde Larm tabte sig ude over Markerne, betaget af den grødefulde Nat, hvor Luft og Jord favned hinanden saa besvangrende tæt som Agren den spirende Sæd.

Da kunde et tusindvinget Sus i Luften faa dem til at løfte Hovedet og lytte, som gled Vaaren ind i deres Hjerte, medens Tanken vendte sig mod Plov og Harve

I Dagningen naaede de ind paa Bymarken, hvor deres Glam hørtes bag Bakkerne i det tidlige Gry. Den havde lokket dem med uden Stansning, som ledtes den did af sin Drift.

Deres Pels var vaad af Dug som efter Regn, og Aanden drev i Damp efter dem under Løbet. Som de kom nærmere, begyndte Hundene i Byen at svare. Det fik nogle til at stanse, som tog Frygten dem. De blev staaende med løftede Øren og svared med korte Mellemrum.

Da tog Glammet til indefra og voksed i Kor fra Husene og skræmte Stilheden fra den vaagende By. Saa Folk stod op og lukked dem ud.

De kom ud paa Vejene allevegne fra og løb sammen i Flok. Det var, som den friske Lugt af Muld hidsed deres Sanser, saa deres Øjne blev tindrende som det drivvaade Græs.

De kresed frem mod dem, medens Stilheden nu og da brød ind mellem dem, saa Byen hørtes ud.

Da stansed Landhundene og trykked sig sammen. Det var, som Følelsen af fremmed Grund fik Modet til at vige. Men Pudlen gik frem vild af Brunst for at væрге sit.

Da veg Byhundene til Side og i samme Nu var Landhundene over dem.

Et rasende Hyl flænged Luften, hvirvledes rundt og slyngedes ud i videre og videre Kres, saa Landet ligesom lagde Øret til og lytted. Det skar ind i Byen som Skrig udefra, saa Folk stansed med Undren i deres Træk. Fra de yderste Huse kom Folk løbende til. De stansed først ude paa Marken, da de saa de slagne Dyr vige til alle Sider.

Nogle af Landhundene fulgte dem lige til Byen, hvor Folk kom dem til Undsætning.

En Stund blev de ved at holde sig langs Vejen, knurrende af enhver, der kom dem nær, til Glammet fra de andre kaldte dem tilbage.

Da brød Solen gennem Disen, der hvilte over

Fjordbrinkerne, og gød sit Smil over den dugvaade Jord. Det var, som en Haand strøg kærtegnende hen over den og kaldte det frem. Langt borte fik Højderne Lys, saa de ligesom løfted sig for at se.

Dagen lod sig høre fjern og nær. Medens Hundenes Glam tabte sig længre og længre ude ad Fjordstranden.

Allevegne fra toned Lydene sammen i et Sprog, hvor hver Lyd fortalte sit

Men op paa Dagen begyndte Byhundene igen at flokkes. En Tid holdt de sig til Gaderne, men hen mod Aften strejfed de ud paa Markerne.

Da kom en frisk Blæst ind fra Fjorden. Den løb over Landet med hvide Skysække paa sin Ryg og læssed dem af bag de vestlige Bakker. Eftersom det mørknedes, saa det ud, som et endeløst Tog skred over Himlen, ustanselig dragende samme Vej.

Jorden, der havde været opvarmet af Sol, fyldte Natten med sine Dunster, der hidsed deres Sanser, saa de som et løssluppet Koppel jaged afsted i ethvert Spor Det lød, som Ulven var kommen over Landet, saa Ræven stansed i Skovbrynet og Bonden drømte ilde i sin Seng

Som det vaaredes, kom Østenvinden. Den kom fra øde Snemarker, hvor Vintren endnu ruged, jagende i daglange Træk over Landet. Den havde vejret Vaaren og drog ud for at mildne sit Hjerte paa det lune Hav og lege med Søndenvinden.

Den bar de blanke Frostdages Lys over Himlen og gjorde Nætterne sviende af Kulde, saa den grønnende Jord maatte stanse for en Stund og lade den fare forbi. Medens hvert knoppende Skud skælved i sit Hjerte og turde ikke gro.

Som et Pust fra Vintren strøg den ind langs Fjorden, hvor Isen laa rede til at bryde op. Om Nætterne hørte man den skrue mod Stranden med en sukkende Lyd, som vilde den drage med, medens det aabne Vand blinked frem som Sunde mellem Flagerne.

Da blev der Travlhed langs Fjorden. Fra Husene kørt Baadene til Stranden, nymalede og festlig skinnende i Solen, der svang sit Lys over Dagen. En forventningsfuld Stilhed gled ind i

hvert Sind. For snart skulde Sejlene spændes for Vinden, og Aarerne kryste de blaa Søer, hvis kaldende Gang langs Bredderne havde tiet saa længe.

En Nat kom Vestenvinden farende over Landet. Hjemmevant og med en bredvinget Lyd sang den hen over Højene og ud over Fjorden.

Da lød det:

Nu gaar Isen nu gaar Isen.

Den skruedes sammen i Fjordgabet, saa Flagerne skød favnhøje Bjerger op langs Bredderne. Natten igennem lød det derudefra som fra en vandrende Hjord, der stred for at komme frem.

Da kom Dagingens Lys svømmende ind langs Fjorden, blinkende i de runde Søer, som bares det ind af legende Stimer i Vandskorpen.

Inde i Fjordbyen samledes Folk i Klynge nede ved Havnen og blev staaende Dagen igennem og stirre, som ventede de at se det første Sejl bære sin Hilsen ind. Drengene gik i Baade og bugsered Isen ud af Havnen. Kaade sprang de op paa Flagerne og lod sig drive med af Vinden eller fulgte dem paa Vej udover, idet de legende prøved Kræfter ved Aarerne.

Hen mod Aften kom en gammel Kone ud fra et Hus nede ved Fjorden. Hun var liden af

Skikkelse og tullet i et groft Sjal, saa hun kun havde Panden og Øjnene fri.

Da Folk saa hende, vendte de sig og smilte til hinanden. For naar Stine gik af Stuen, da var Vaaren inde, da kunde man vente Skibe . . .

Men der var ogsaa dem blandt Kvinderne, som havde haft Mand paa Søen Vintren igennem og nu ventede ham hjem, som fulgte hende med tankefulde Blikke. For hun havde ventet i mange Aar

Hun gik ud paa det yderste af Molen og blev staaende længe og spejded ud, rokkende og rokkende, som søgte hun at dysse Ro i sit Sind.

Saaledes havde hun engang staaet og ventet med Angsten i sit Hjerte, til Sorgen kom Siden, naar Isen brød op, havde hun vandret den samme Vej, spejdende efter Skibene, som var hun lænket til dette Sted

En Aften, som hun stansede derude, laa Hunden der med Hovedet ud over Bedingen.

Den var kommen til Byen, da Isen gik i Drift og havde strejft om nede ved Havnen, til den lagde sig derude, som ventede ogsaa den.

Da hun traadte den nær, løftede den Hovedet uden at flytte sig.

En Stund stod hun rokkende i sine egne Tanker og saa paa den, til hun fik et Blik af

dens Øjne, der var tunge og melankolske. Det ligesom rørte Ensomheden i hendes Hjerte.

Hun bøjed sig ned over den og strøg den kærtegnende over Pelsen. Den laa myg og venlig uden at vise Frygt.

Hvorfor ligger du her, spurgte hun.

Hendes Haand stansed paa Bugen og følte efter. Og hun nikked eftertænksomt:

Jo, den var med Hvalpe.

Her er da ikke et Sted at ligge.

Hun betragted den nøje. Den maatte være fremmed. Og det slog hende, det maatte være en glemt Hund.

Hun rejste sig og søgte at kalde den med, men den logred kun og blev liggende.

Saa gik hun hjem og hentede noget Brød og bar ned til den.

Den laa paa samme Sted, da hun kom tilbage, og hun satte sig paa Bedingen og brækked det itu til den, medens hun snakked i et væk.

Den skulde følge med hende og blive, til Skibene kom. Hun skulde nok gaa fra Skib til Skib og spørge

Da hun rejste sig, søgte hun at lokke den med.

Du er vel ikke syg, sagde hun.

Og hun skød sine Hænder ind under den og

fik den til at rejse sig. Den stod med ludende Hoved og vilde ikke følge. Saa tog hun den i Pelsen og trak den med ind efter, idet hun klappede og klappede den.

Den skulde ikke være bange hun skulde nok finde dens Herre

Hjemme i sin Stue redte hun til den ved Ovnen og gav den at spise og drikke.

Saa satte hun sig paa en Stol tæt ved og blev siddende stille Aftnen igennem, som vilde hun gøre den tryk. Medens Blæsten lød ind gennem Stilheden og ligesom bar fjerne Bud til.

Først da hun rejste sig for at gaa til Ro, tændte hun Lampen. Hun satte Blomsterne fra Vinduet ind bag Gardinerne. Paa en Kommode, som stod mellem Vinduerne, stod et fuldrigget Skib under en Glasklokke. Det drog hendes Øjne dvælende til Det havde han siddet der i Stuen og skaaret, Vintren før han drog ud

Den følgende Dag gik hun ned om Havnen og spurgte Folk, om nogen kendte til den.

Det hændte nok, sagde de, at Hunde blev glemt i Byen og gik der Vintren igennem. Men ingen havde set den.

Den laa ved Ovnen, da hun kom hjem. Og hun gik stille og sysled rundt.

Det kunde ikke vare længe, inden den skulde have Hvalpe, saa hun. Og hendes Øjne fyldtes af Mildhed.

Om den vilde blive, skulde hun nok sørge for, at den ikke led Nød saa længe.

Hen mod Aften bandt hun et Baand om dens Hals og tog den med ud paa Molen, hvor den lagde sig som Aftenen før.

Der gled en hvilende Stilhed ud fra Landet og laa lyttende over Fjorden. Ude om Brinkerne hang Luften tung og tæt af Grøde fra Markerne, hvor Bonden nu spredte Sæden. En myg Vind strøg hen over Vandspejlet som Aande fra Vaarens bespændte Bryst.

Hun satte sig ved Siden af den og blev siddende længe og stille og lod sin Haand stryge nænsom om dens Nakke, medens hendes Tanker vandred til og fra

Men en Aften nogle Dage senere blev den liggende, da hun rejste sig, og vilde ikke følge. Den drejed blot Hovedet mod hende.

Da hun bøjed sig ned og vilde rejse den, viste den Tænder. Da hun prøved igen, snapped den efter hendes Haand. Og hun stod tvivlraadig og søgte at lokke den med venlige Ord, men den rørte sig ikke. Det var, som hun ikke kunde

løsrive sig og blev staaende længe, medens Savnet fyldte alle hendes Tanker.

Saa gik hun stille bort

Hele Natten blev den liggende paa samme Sted. Først hen paa Morgnen rejste den sig og drev om langs Havnen. Men da der begyndte at komme Folk, listed den sky til Side og søgte af Byen.

Nu og da maatte den lægge sig for at puste. Men den havde ikke Ro paa sig. Op paa Dagen gav den sig til at søge ivrigt om, som vilde den finde et Sted at være. Den søgte fra Lade til Lade men overalt hørtes der Larm fra Veje og Marker

Da vendte den sig mod Skoven.

Den kom en Nat gaaende ind mod Skoven med Føde, den havde hentet ved Gaardene. Den fulgte Furerne mellem Rugmarkerne, der nu havde sat Vækst, saa Straaene lukked sig om den.

Den gik langsomt med lydløst trædende Poter og vagtsomme Øren.

Skoven, der havde skudt Løv, stod lysende over Landet og sused i den stille Nat. Det lød ud langttonende og dybt, medens Vinden gled bølgende langs det vækstgrønne Korn.

Den gik hjemmevant ind gennem Skovbrynet og tog Vej mellem Stammerne dybere og dybere ind. Dens Poters Raslen i Løvet tabte sig i Skovens Susen, der bar alle Lyde med.

Ved et Vandløb, der skar ind gennem et tæt-løvet Krat, fik den Fært af Ræv, som havde lusket langs Bredden. Den satte Snuden i Sporet og fulgte det ivrigt et Stykke hen, til den sprang over paa den anden Side og søgte videre.

Nej, den var ikke gaaet over Vandet.

Saa fortsatte den ind i Krattet, der fyldtes af Lys fra det unge Løv. Den smøg sig frem mellem de hængende Grene og vejred uroligt om sig, men fik ikke fremmed Spor.

Dybt inde stod en Kres af Bøge og skygged over Ungskuddene, saa Skovbunden laa aaben rundt om. Der stansed den inde under Løvet og tog Vare paa enhver Lyd, før den gik frem.

Da dens Trin hørtes, blev der Liv under en af Rødderne, hvor vævre Øjne glimted frem. Og et Kuld Hvalpe vælted sig ud mod den. De flokkedes om dens Bug og rakte tumlende og hungrige efter dens Patter.

Den slap, hvad den bar, og snuste ned mellem dem. Saa strakte den sig ud og skød Patterne i Leje, saa de kunde komme til. Og den laa stille og slikked dem efter, til de havde drukket.

Da gav den sig til at æde. Den tog det mellem Forpoterne og gnaved løs, medens den løfted Hovedet mellem Bidene og lytted.

Højt oppe sused Vinden gennem Bøgenes Kroner. Nu og da lød det, som stod de ene og sang, til Skoven pludselig faldt ind tusindstemmig og dyb og fyldte Natten som Korsang under en Hvælving.

Hvalpene tumled sig legende om den. De

kravled over dens Ryg og søgte at bide i, hvad den aad. Men den snapped efter dem for at faa Ro, saa en gav sig til at bjæffe og vilde springe frem, men trilled rundt Og den løfted moderligt Hovedet og saa paa den.

Da den var mæt, vælted den sig i Resterne og skured Ryggen hen over det, knurrende af Velvære. Hvalpene bed sig fast i dens Pels og sled og snærred, til den gav sig til at lege med dem.

Den rulled sig brydende mellem dem og tog Tag, sprang op og smed sig ned, som vilde den lære dem Grebene. Da de var trætte, strakte den sig henne ved Roden for at hvile, og de lagde sig i Klynge ved dens Bug og sov.

Maanen kom op bag Skoven og tændte sit Lys i Løvet langt borte. Det lysned mellem Stammerne som fra en klar Ild, der bredte sig langs Grene og Kviste. Til det flød som en sydende Strøm gennem Skoven, fossed ned over Krattet, hvis Blade glitred og flammed under Vindens Sus, som hørte man det brænde.

Da var det, som Skoven letted paa sin Rod og svæved i den hvide Nat. Stammerne stod ikke stille. Deres Skygger vandred og vandred hen over Jorden, medens Kronerne nejed sig

lette og vugged som i Dans. Til Morgnen løfted sit Skær over Himlen.

Da rejste Hunden sig og gik ud gennem Krattet. Den drak ved Bækken og søgte i Sporene, som Ræven havde sat.

Alt var vaadt af Dug. Det blinked fra Blade og Straa, som lo Skoven Dagen i Møde. Og Stilheden stod lyttende mellem Stammerne.

Da gjalded et Raab ind langt borte fra. Det bredte sig til alle Sider, som stængtes det inde af Løvet.

Den stansed og spidsed Øren. Saa hørtes en drønende Lyd af Klove, der kom nærmere. Og den dukked sig ned ved Bækken, hvor den stod.

En Flok Høveder brød frem mellem Stammerne og Grene, hvis Løv fejed over deres Rygge, der var vaade og skinnende af Dug. Bag dem sprang en Dreng barfodet mellem det tørre Kvas og gjenned paa. Hans Raab skar gennem Larmen, som fyldte Skoven vidtom.

Han drev dem til Bækken for at vande dem.

Hunden laa ubevægelig, som vented den, de vilde løbe forbi. Først da de kom lige mod den, sprang den op og satte i Spring tilbage mod Krattet.

Drengen løb til for at se, ivrig som troede han, det var en Ræv, men stansed, da han saa

dens Farve og Størrelse til den blev borte i Løvet.

Saa gik han ned til Bækken for at lede efter Spor. Han søgte Skridt for Skridt, til han fandt et Sted, hvor de stod friske i den dyn-dede Bund. Og han lagde sig ned og betragtede dem nøje.

Det var ingen Ræv, kunde han se.

Han fulgte dem et Stykke hen. Det maatte være en Hund. Han stansede og spejdede langs Krattet . . . men gik ikke nærmere.

Da Hovederne havde drukket, drev han dem op mellem Stammerne.

De havde græsset i en anden Kant af Skoven, nu skulde de græsse her.

Han lagde sig ved en Rod, saa han havde Krattet og Bækken for sig, som ventede han, den skulde vise sig igen.

En Stund efter rejste han sig og skar sig en svær Gren. Han vilde nok se, om den holdt til der.

Han listede sig langs Krattet, der strakte sig lavt og hvælvet, saa Skoven stod høj og stejl rundt om. Men han saa intet.

Et Sted, hvor Krattet tyndedes, gik han ind. Han bøjede sig under Grenene og ledte dem til Side og søgte sig frem med Fødderne uden Støj.

Han spejded for hvert Skridt, medens han holdt Kæppen rede.

Da det tætnedes, tøved han. Han kunde ikke væрге sig, om den vilde ondt. Men den var nok skræmt Og han brød dristigere paa.

Da rasled det med et i Løvet, og den stod lige for ham, lav i Lemmerne og fyrig, som vilde den ryge paa ham.

Han bøjed sig tilbage for at faa Plads. Saa veg han for den og skød sig baglæns gennem Løvet. Hans Blik fæstned sig stift i dens Øjne, der lyste med en vaad, gnistrende Glans.

Han holdt sine Arme roligt, som frygted han, en Bevægelse skulde hidse den paa. Og den fulgte snærrende efter.

Da han naaede ud, standsed han, som fik han igen Mod. Men den kom ikke.

Han løb hen til Høvederne og gjenned dem tættere sammen. Saa løb han afsted ind gennem Skoven i modsat Retning, hvorfra han var kommen.

Langt inde satte han Hænderne for Munden og raabte:

Hallo, Niels og gentog det, til han fik Svar.

Oppe paa en Bakke kom en Dreng frem mellem Stammerne og svinged med sin Lue.

Der er en vild Hund i Krattet ved Bækken her vester, raabte han, inden han naaede frem.

Han smed sig ned og pusted, medens han fortalte, hvad han havde set.

Saa er det vel den, der har taget de Faar, der er henne, sagde den anden.

Og der kom med et Vrede i hans Stemme.

Ja, det er det vel Jeg tror, den har Hvalpe der

For han havde set Patterne hænge under Bugen.

Da faar vi ha' det Skarn af Skoven.

Han var større og stærkere end den anden og førte sig som en hel Karl.

Vi faar se efter, sagde han. Hovederne kan vel passe sig selv saa længe.

De gik nede i Lavningen og græssed.

Og de fulgtes tilbage gennem Skoven. Undervejs skar de sig tykke Kæppe og prøved dem mod Stammerne. De kunde vel tumle den, om den gik mod dem.

De havde før gravet Rævehuler ud og dræbt Ungerne

Da de naaede Bækken, viste han ham Sporene af den.

Den havde gaaet der længe, kunde han se,

saa det maatte være den, der havde taget Lam og Faar.

De stansed det Sted, hvor den havde Gang ind. Det var synligt som en Sti mellem Buskene.

Det var nok troligt, den holdt til der, mente han. Og han vilde ind for at se, om den virkelig havde Hvalpe for saa blev den nok.

Men den anden trykked sig derved. Han mente, de skulde sætte Saks for den eller løbe til Gaardene og sige til. For den vilde gaa mod dem, hvis de kom.

Men Niels lo af ham og vilde gaa selv. Saa fulgte han bagefter.

De krøb forsigtigt ind langs Sporene. Naar en Fugl skræmtes op, standsed de og lytted spændt.

Sporene delte sig mellem Buskene, og de valgte et, som syntes at gaa lige paa.

Som de bøjed Grenene til Side for at træde ud paa den aabne Plads mellem Stammerne, satte den op fra Jorden i et Spring, som havde den ligget og ventet. Niels kom til Side og slog efter den uden at ramme. Den anden fik ikke Kæppen til Slag for Løvet og klemtes inde mellem Grenene. Den fik Tag i hans Laar og flænged til, saa han skreg, men Niels hugged til den, saa den slap.

Da kasted den sig mod ham. Den smøg sig

ind under Slagene og satte Forbenene mod hans Bryst med en Kraft, saa han vakled. Men en Gren stansed ham i Faldet. Den fik Greb i hans Klæder og bøjede ham fremover. Han søgte at hugge den over Snuden, men i samme Nu snapped den til om hans Haand, saa Kødet flaaedes ud mellem Fingrene

De styrted ind mellem Buskene og brød sig skrækslagen ud. Deres Læber stod aabne, som vilde de skrige. Og de stansed først inde mellem Stammerne et Stykke borte.

Niels vikled Haanden ind i Trøjen, og Blodet drev af Laaret paa den anden.

Vi faar løbe til Gaardene, sagde han.

Og de løb afsted gennem Skoven.

Et Par Timer senere kom nogle Mænd ind gennem Skoven. De var væbnet med Spader og Økser og gik tavse og alvorlige.

Da de naaede Bækken, spredte de sig i Kres om Krattet og gav sig til at raabe og huje ind gennem det, til de paa samme Gang brød ind.

Det svajede i Løvet over dem og bragede fra Grene og Kviste, hvor de gik. Deres Raab blev stærkere og stærkere og drev ud i et skræmmende Kor.

Hunden var veget tilbage til Træroden. Den drejede sig rundt efter Larmen og snærred mod dem, eftersom de naaede ud. Dens Krop stod stiv og knejsende af Styrke.

De ventede til alle var fremme, saa gik de samlet frem mod den.

Men den veg ikke.

Den kasted sig rasende fra Side til Side
saa var det, som trykkedes den ned, til den med et røg ind mellem dem. En Spade ramte den over Ryggen, saa den tumled tilbage, hylende af Vildskab, der stod i Straaler fra dens Øjne.

Da løb de frem for at hugge til, men en sprang frem foran dem med begge Hænder om Øksen. Og de stansed.

Hans Krop strakte sig under Svinget og svajede ud i Luften under Slaget. Den vælted sig til Side, men han svang igen, og den faldt til Jorden uden en Lyd

De hørte det pibe op fra Træroden og bøjed sig ned for at se, men det var dybt under den. Saa gav et Par af dem sig til at grave. Ivrigt hugged de Rødderne over for at naa ned, medens de andre stod i Klynge og saa til.

Da de fik Hul, stak de en Spade ned og skubbed Hvalpene ud. Der var fem. De kravled

klynkende om paa Jorden, til de krøb sammen i en Klynge, som aned de Fare.

Mændene bøjed sig ned over dem, pirred dem fra hverandre og betragtede dem nysgerrigt Saa tog en af dem sin Spade og slog dem ihjel.

MENNESKER

DER gror en vild Tjørn ude paa Kystlandet. Den er haardfør som intet andet. Dens Løv er sparsomt, og Havvinden har kroget den og gjort dens Grene knudret som Muskler under møjsom Vækst.

Paa en af Havbakkerne havde den bredt sig og stod uvejsom for Mennesker og Dyr. Den dukked sig under Bakkekammen for at give Vinden Rum over sig.

Der sad en Mand paa Hug med Hælene trukket op under sig og Armene sat ud fra sig som to Støtter.

Skumringen var paa Vej over Landet. Den kom op fra Lavningerne, løfted sig fra Drag til Drag ud mod Havet og lagde sig i Lag om hans Klæder, saa hans Skikkelse syntes at vokse i Omfang, til han gled i et med Mørket.

Haaret groede ham vildt om Hovedet, der luded tungt fremover, som havde en lang Ørkesløshed brudt hans Nakke. Nu og da letted han paa Skuldrene, som løsned han Klæderne fra

Kroppen for at lade dem glide ned over Huden, medens hans Hænder Gang efter Gang jog op over Halsen og strøg Smaadyr sammen mellem Fingrene og gav dem fra sig i Sandet uden at se paa dem.

En sagte Vind strøg puslende gennem Tjørnen og gynged i Straaene om ham, medens Bølger-nes Slag i Stranden lød op med en rullende Lyd, eftersom de faldt nær eller fjern.

Han sad ubevægelig og stirred med et tomt Blik ud i Skumringen uden at sanse noget om sig.

Lige over for ham lyste en Sti gennem Skumringen. Hvor den løfted sig over Bakken, kunde man se Tagene af Fiskerlejet, som laa paa den anden Side.

Der kom en Pige opover. Lydløs og uden Bevægelse steg hendes Skikkelse Skridt for Skridt fremover Rygningen. Armene havde hun tullet i et Sjal, der dækked hendes Haar og strammed om hendes Skuldre.

Da han blev hende var, vendte han Ansigtet mod hende uden at flytte et Lem.

Da hun naaede neden for Bakken, stansed hun og satte en Skaal med Mælk og et Fad med Brød og en Gnalling Flæsk fra sig paa Jorden.

Der har du til din Natter, Jens, sagde hun op til ham.

Hun stod et Øjeblik og saa paa ham med et Par Øjne, der var vant til at se ham saadan.

Hendes Stemme fik ham til at bøje sig frem og rykked hans Arme op fra deres Stilling. Det mimred trægt i hans Mundvige, men der kom ingen Ord.

Hvordan staar det til, Jens, spurgte hun.

Saa mange Tak saa mange Tak, Kjesten, svared han med en vejrspukken Røst og gjorde Bevægelse til at krybe ned.

Hun samlede igen Sjalet om sig, stod et Øjeblik, sagde saa Godnat og gik Vejen tilbage.

Hans Øjne fulgte hende Bakken op og dvæled længe, hvor Stien tabte sig i Mørket, som ventede han, der skulde komme flere.

Saa krøb han ned og tog Skaalen. Han holdt den mellem sine Hænder, der rykked hid og did, og sænkede Hovedet dybt, medens han drak. Han satte sig ned og tog Brødet og tyggede gridsk og smaskende, medens han aad. Og han piller hver Krumme op og slikked efter med Tungen.

Da Mørket stod tæt om ham, reiste han sig og drev op ad Stien. Hans Arme hang slapt

fremefter og dinglede under Gangen. Oppe paa Bakken stansede han.

De spredte Huse stod inde i Mørket som lave Høje. Hvor der brændte Lys, kunde man skimte deres Omrids og følge Vejen op mellem dem.

Det var, som hans Øjne bed sig fast et Sted inde i Mørket. Saa gav han sig til at nikke og nikke hen for sig.

Han var født der og havde haft Gang i hvert Hus og skøttet sit Arbejde som de andre.

Ja, det havde han

Han drev nogle Skridt ned mod Husene, men stansede brat.

Nej, han vilde ikke og han vendte sig og listede tilbage.

Oppe i Havbakken, tæt ved hvor han sad, stod en gammel Havbaad. Sandet var føjet til om den, saa kun Stavnen ragede frem. Den havde et Dæk, hvori en Luge førte ned.

Der stansede han og stod en Stund ludende over Rælingen med Blikket ubevægelig frem for sig som en Blind. Saa skød han Lugen til Side og krøb ned.

Hans Hænder kradsede hen over et stift Sejldug, der laa i Bunden af det snævre Rum. Denne i Stavnen satte han sig over Ende og trak det hen over sig.

Saa tændte han en Talgpraas.

Da Vinden pusted ned, læned han sig frem og trak Lugen til. Om den spinkle Flamme stod Lyset som en Kugle i Mørket og kasted sit Skin over Sejlduget og de tjærede Sider og en Bunke Klude, der lyste graa af Sand og Snavs.

Fra en Hylde under Dækket tog han frem en Søfartsbog. Han bøjede sig frem mod Lyset med Ansigtet tæt mod den og blev siddende og bladed i den.

St. Francisko Sidney mumled han, medens hans Fingre gled over Siderne, der var gulnet og slidte.

Det rykkede i hans Læber, som banede en Følelse sig Vej i hans Sjæl. Hans Krop rokkede frem og tilbage, frem og tilbage, medens han gentog Ordene.

Saaledes blev han siddende, til Lyset brændte ned.

Saa skød han Kludedynge sammen under sit Hoved og trak Sejlduget hen over sig.

Han kom drivende op langs Havstokken. Trods Aaret havde lagt Somren af, var han barfodet, og hans Klæder havde Huller nok for Blæsten. Kulden sad hoven og rødflammet i hans Ansigt, som havde den brændt hver Nerve.

Han gik ludende med Blikket i Jorden og slæbte Fødderne efter sig i Sandet.

Han plejed, naar han ikke sad oppe i Bakken, at drive om langs Stranden uden at tage sig noget til.

Han agted ikke Skodvandet, der slog op om ham, saa hans Bukser hang vaade fra Knæene. Naar han en enkel Gang løfted Blikket og lod det glide over Stranden, lyste det som fra en udslukt Sjæl.

Hvor Vejen førte op til Fiskerlejet, stod en Klynge Folk og iagttog Hav og Vejr.

Da han blev dem var, veg han sky op under Havbakkerne, som vilde han søge Vej ovenom for at komme dem forbi.

I en Smuge, der aabned sig mod Havet, stan-

sed han og keg frem mellem Marehalmen. Dagen var saa stille, at Stemmerne hørtes mellem Bølgenes Slag i Stranden.

Han blev staaende en Stund spændt lyttende. Nu og da kendte han Stemmerne, og der kom ligesom Liv i Trækkene i hans Ansigt.

Saa traadte han pludselig frem og gik hen mod dem.

Det var, som hvert Led fyldtes af Uro, eftersom han kom dem nærmere. Og han sank sammen i Knæene, som følte han sig ramt af deres Øjne.

Goddag, Jens, raabte en til ham. Har du været paa Rejse igen.

Han stansed nogle Skridt fra dem og blev staaende med en skæv Grimasse i Ansigtet. Deres Øjne saa paa ham uden at skjule deres Maal. Op over Frakkekraven stod et vandrende Mylder af Smaadyr, der var synlige paa Tøjet. Han ligesom følte det og kom dem ikke nærmere.

Hvor har du været paa Rejse i Dag, spurgte en.

En Trip langs Stranden, skulde jeg mene, svared han uden at se op.

Aa, det er Løgn; du har vel været i Amerika, føjed en anden til.

Og man lo.

Han svared ikke, og Trækkene stod ubevægelige i hans Ansigt.

Saa løfted han pludselig Hovedet og saa op paa dem. Ved at se alle de kendte Ansigter, strømmed der en Glæde gennem ham. Der var ikke en blandt dem, som han ikke kendte. Han blev ivrig og vilde sige noget, men fik det ikke frem.

Er det nu sandt, hvad man siger, at du har gravet Guld der vestpaa og sejlet med femmastrede Skibe.

Jo, det er sandt nok.... den hed Dakota.... og jeg har gravet mer Guld paa en Dag, end jeg kunde ha' i mine Hænder.

Han viste frem hvor meget, og Fingrene rysted, medens han huled sine Hænder.

Ja, det er sandt nok.... ja, det er saa, gentog han.

De stod et Øjeblik tavse. At han havde faret ude i mange Aar, vidste de, og var kommen hjem med Penge til Baad og Redskaber. Og han havde brugt Havet sammen med dem, inden Sygdommen kom over ham....

Har du noget til Piben, Jens, spurgte Strandfogden, en bred, fuldskægget Mand, i hvis Baad-lav han havde været. Ellers har du her.

Saa mange Tak, Kre Høj, saa mange Tak.

Han rakte sine Hænder frem og traadte hen til dem, idet han greb efter den fremstrakte Haand, ivrig efter en Berøring.

Men umærkelig gled deres Fødder tilbage, som mylred Jorden under ham, til der igen var Plads mellem dem.

Saa blev han staaende ret op og ned og hørte paa deres Tale

Da de noget efter gik op over Vejen, stod han der endnu. Hans Fødder havde traadt dybe Huller i Sandet, og fra Mundvigene savled skraablandet Spyt ned i hans Skæg og om hans Hage.

Solen, der stod lavt over Havet, kasted sit Skær i Bølgerne, der løfted sig og runded som Skaaler, der bar Dagens Lys ind. Stranden laa skinnende bred og hvid om det blaa Hav. Til hver Plet bar Solen Lys og stod varmende mod hans Ansigt, da han vendte sig og gik tilbage langs Stranden.

Et Stykke henne førte en smal Sti op til Havbaaden. Den havde han traadt paa sin Vej fra og til og fulgte den nu op.

Han satte sig op under Tjørnen, og hans Øjne fæstned sig til Stien.

Han sad aarvaagen og lyttende efter Skridt.

Neden for Bakken stod de tømte Fade fra Dagen før. Han havde stillet dem sammen, saa de lige kunde tages.

Noget efter kom en Kvinde op fra Stien. Eftersom hun skred opover, kasted Solen sit Skær mod hendes Ansigt og gløded som Ild i hendes Øjne.

Han gav sig ikke Tid til at vente, til hun kom, men krøb ned og satte sig, kantet i Ledene og med Hovedet dybt sænket.

Hun var kraftig og havde rene Træk, der bar Bud om alt godt. Hendes Blik var nænsomt, og hun gik ham ganske nær.

Hvordan gaar det, Jens, spurgte hun og rakte et Fad ned til ham.

Men han blev siddende sammenkrøbet ved hendes Fødder. Og hun satte det paa Jorden ved Siden af ham.

Her har du en varm Skjorte og en Stump Praas og nogle Fyrstikker

Saa mange Tak skal du ha', Karen.

Hans Blik gled sky op over hendes Ansigt, og Munden stod aaben som tog en Haand om hans Hjerte.

Der er vist en Dyne hjemme, du kan faa, nu Nætterne bli'r kolde

Tak Tak jeg klarer mig vel

Hans Hænder roded ud i Sandet. Og han blev siddende bøjet, medens hun saa frit ned paa ham. Og en Følelse af Smerte rørte ved hendes Læber.

Jeg skal nok huske det, Jens, sagde hun.

Og hendes Blik hvilte medfølende paa ham, før hun vendte sig og gik.

Da retted han sig pludselig og stirred efter hende. Hans Skikkelse bøjed sig frem. Og han fulgte hende med Øjnene opover, til hun svandt bag Bakken. Hans Blik ligesom fulgte hende nord i Fiskerlejet, hvor hendes Hus laa Og han blev siddende og stirred didhen, til Mørket kom over Kystlandet.

Saa tog han, hvad hun havde bragt, og krøb ned med det i Baaden.

Han satte sig i Lugen med dinglende Ben og med slappe viljeløse Hænder, men han fandt ikke Ro.

I den stille Nat listed han sig ned til Fiskerlejet. Han traadte uhørligt i Gruset og sneg sig som et Dyr mellem Husene.

Han stansed ved det Sted, hvor han var født, og keg ind over Gaardspladsen. Længe havde de Folk, som boede der nu, givet ham

Lov til at spise der, til det blev saa slemt med ham, at selv Jorden befængtes under ham.

Saa listed han videre, angst for at vække Hundene. Husene laa saa stille som Stene paa Jorden. Og der steg en hvilende Tryghed ud fra hvert Sted.

Han gik nord i Byen.

Her stansed han ved et Hus, hvor Garn og Redskaber hang til Tørring paa Galjerne. Hans Øjne søgte til Døren og Ruderne, som spejled Nattens Mørke.

Der boede hun Karen.

Han sneg sig nær og lod Fingrene løbe hjemmевant langs de klejne Liner. Han prøved Maskerne og nikked hen for sig. Saa læned han sig mod Stolpen og blev staaende paa samme Plet, til Skuldrene begyndte at slappes af Træthed, medens en stum Smerte trængte sig frem og hang graadkvalt i hvert Træk.

De havde kendt hinanden fra Barnsben og var Kærester, da han tog paa Søen. Da han vendte hjem, havde han sin Tanke dermed Ja, det havde han.

Nu sad hun gift paa fjerde Aar.

Som en evig Smerte steg det frem af hans Sjæl, igen og igen Det kunde ikke dø.

Trods hans Lemmer rysted af Kulde, som sank Blodet tilbage i hans Hjerte, vedblev han at luske om der. Til Morgnens Gry anedes over Landet.

Da vendte han tilbage til Baaden.

Nordenstrømmen begyndte at bære Kulde i Havet. Paa sin Vej drog den døgnlange Taagebælter ned langs Kysten, saa Jord og Himmel flød i et. Den kom med ondt Vejr. Uger igennem drog Blæsten bidende og i Træk over Landet. Saa knugende vælted Havet sin Aande over Kysten, at Dagenes Lys slukkedes, og Nætterne laa hen i et Mørke, med Lyde saa stygge, som led alle Ting Smerte.

Da holdt Jens sig nede under Dækket.

Han krøb sammen under sine Pjalter og Dynen, Karen havde bragt, for at vare sig mod Kulden.

Dage igennem laa han sløvt hen med Lugen trukket til over sig uden at tage sig noget for. Saa en og anden kom til Baaden for at se, hvorledes det stod til med ham.

Han havde det godt, svared han.

Og man lod ham ligge.

Naar han hen mod Aften krøb frem for at hente sin Føde, skjælv hans Lemmer af Kraftes-

løshed, og Øjnene lyste tomme, som var hans Sjæl bleven stum.

Det hændte en Nat, han satte sig oppe under Tjørnen.

Jorden var vaad og isnende, hvor hans Hænder hvilte. Blæsten, der jog i Stød ind over Bakkekammen, fik hans Krop til at duve nedover som Tjørnens Grene. Hans Blik stod vidt aabent ind i Mørket, der lukked sig saa tæt om ham, som førte ingen Vej ud.

Trods det murmled ondt fra hvert Straa og larmed fra Havet, gled alle Lyde ham forbi.

Da gav en Hund sig pludselig til at tude nede i Fiskerlejet.

I et langt klagende Hyl skar det gennem Natten og lød igen og igen, stærkere end Blæsten. Det ligesom rykked ham ud af Tomheden. Han lagde Øret frem mod Lyden og sad spændt og lytted. Hans Blik aad sig ind i Mørket, som vilde han se.

Da kom det igen Hans Nakke bøjedes tilbage, saa Struben stod spændt under Huden. Og hans Læber ligesom stemte Lyden inde.

Saa skød han sig op paa Knæene og gav en langtrukken, lignende Lyd fra sig.

I samme Nu sprang han op og gentog det og gentog det med Hovedet i samme Stilling. Han

løb op ad Stien og slynged det ned mod Husene. Hans Lemmer arbejded voldsomt, og Fødderne ligesom skovled sig frem i Sandet.

Saa løb han ned paa den modsatte Side. Men som han kom Husene nærmere, blev han roligere og sneg sig frem. Trods Blæstens Larm tog enhver Lyd, traadte han listende i Gruset.

Han tog den lige Vej til Kre Højs Gaard. Han stansed i nogen Afstand og lytted spændt. Der var en sort Pudel, som et Par Gange havde gjort ham Fortræd

Men der var stille

Saa løb han frem og slynged sin Tuden lige mod Huset med saa stor Kraft, at Musklerne stivned i hans Krop. Sprang saa tilbage og skjulte sig bag noget Vragtømmer.

En Stund laa han stille og vented, til han igen løb frem galere end før og blev ved at gentage det med korte Mellemlum, til Hunden gav sig til at gø indefra.

Da satte han i Løb, alt hvad han kunde, og stansed først oppe i Bakken.

Der kunde han høre, hvorledes den ene Hund vækked den anden, til der stod et Glam fra Husene saa voldsomt, at Folk stod op og gik ud for at se.

Han blev staaende paa samme Plet, til Uroen

lagde sig. Da kom Slapheden igen over ham, og han slæbte sig ned i Baaden

Men den følgende Nat gentog han det. Da valgte han sig Huset, hvor han var født. Han hæved sig over Rækværket og tuded ind i Gaarden og blev ved saa længe, til Hundenes Glam igen jog ham bort og vækked Folkene af deres Søvn

En Nat gik han til Karens Hus.

Han strøg om Muren og gled langs Ruderne som en Skygge. Saa satte han sig ned ved Gavlen vesten til med Skuldrene mod Muren. Hans Hoved luded nedover, og hans Lemmer kroged sig sammen, som søgte han at dække sig mod Kulden.

Det var længe siden, han havde set hende... Hun var maaske død.

Den Tanke fik Angsten til at slaa ud i alle hans Træk. Eller hun boede der maaske slet ikke mere

Han sad og rokked med Hovedet som i Smerte.

Saa famled han sig op langs Muren og hen til Døren. Graaden stod ham hakkende i Halsen. Han greb i Haandtaget og skrabad med begge Hænder langs Dørkarmen, som vilde han

ind. Til Støj og Skridt indefra fik ham til at springe tilbage i Mørket.

Han kasted sig plat ad Jorden et Stykke borte og blev liggende.

Kort efter blev der tændt Lys. Og han saa Manden komme frem i Døren og hørte ham spørge: Hvem det var.

Han pressed sig fast mod Jorden og holdt Vejret tilbage i Spænding. Hans Øren blev saa fint mærkende, at han kendte Karens Stemme, da Manden vendte sig mod Stuen og talte ind Og han løb til sin nærmeste Nabo.

Jens hørte ham banke paa Ruden og kalde Manden op.

Da rejste han sig og satte i Løb ind mellem Klitterne og blev ved i en Bue uden om Husene, til han naaede Baaden.

Da Naboen kom ud, fulgtes de tilbage til Huset, hvor Karen sad bleg og opskræmt og ventede dem.

Hun havde kun kastet et Skørt om sig og stod med bare Fødder paa det kolde Gulv. Medens de tændte Lygten, fortalte hun, hvad hun havde hørt. Og deres Ansigter prægedes af Uhygge, der ligesom skred ind ude fra Mørket.

Man var begyndt at tale om det Uvæsen, der fik Hundene til at glamme Nætterne igennem,

saa Folk ikke kunde sove. Flere havde hørt en Hund tude og var staaet op for at jage den fra Huset, men ingen havde set den Det var, som Fanden selv var kommen til Byen.

Før de gik, væbned de sig med en Kæp. De søgte rundt om Huset og ud i Bakkerne, men opdaged intet

Da de igen stod i Stuen, laa Uhyggen over deres Ansigter, der var præget af en og samme Tanke.

Karen saa paa dem uden at spørge med et Ord.

Dagen efter glemte man at bringe ham Føde.

Paa den Tid, de plejed at komme, laa han paa alle Fire og graved Sandet bort fra Baaden. Blæsten havde dynget det sammen, saa det trued med at fyge gennem Lugen.

Med klar Omtanke kasted han det ned ad Skraaningen, saa Vinden maatte bære nyt til, om det skulde grave ham inde.

En stille, blank Luft kom op fra Havet og bar sit Lys indover lige før Skumring. Som en Hvile kom det over Landet og fik de forturnede Straa til at ranke sig langs Dragene. Tjørnen ligesom strakte sine Grene og lod dem falde tilbage i deres Leje med en Lyd, som fandt den Hvile.

Da han var færdig, satte han sig hen under den og ventede, medens Skumringen tætnedes over Bakkerne. Som en Taage kunde man følge dens Vej, eftersom Dagen drog sit Lys over Havet.

Da der ingen kom, blev han urolig og rejste sig. En Stund stod han ubevægelig og lytted.

Han havde ikke spist siden Dagen før, og han følte Sulten som en Svie i sit Hjerte. Hans Lemmer blev rastløse, og Munden løb fuld af Vand, medens Sulten fik Tankerne til at pible frem i hans Hjerne.

Skulde man have glemt ham

Han satte sig hen paa Rælingen af Baaden og rokked frem og tilbage, rugende over sine Hænder. Hans Øjne veg ikke fra Stien. Det var, som saa han lige til Husene.

Saa rejste han sig pludselig og drev op over Stien.

Der var tændt Lys rundtom i Husene. Og hans Øjne flakked fra Sted til Sted, medens han gik ned.

Han stansed uden for Laagen til Huset, hvor han var født, og blev staaende ret op og ned med Blikket mod Døren og Ruderne, som ventet han, man skulde blive ham var.

Da ingen kom, traadte han ind i Gaarden. I samme Nu hans Fødder rørte den vante Grund, strømmed en uklar Følelse af Hjem og svunden Tid op gennem ham. Hans Skuldre ligesom slappedes endnu mere. Og han bøjed Hovedet dybt, som søgte han Skjul for sine Øjne.

Da kom Manden og Konen frem i Døren.

Hva', er det Jens, spurgte hun. Hva' vil du her paa denne Tid.

Hendes Stemme lød kold og uvillig, og deres Øjne saa ligesom ondt til den Plet, hvor han stod.

Han trykked sig sammen og famled ned for sig med Hænderne.

Jeg jeg har ikke faaet til min Natter i Dag

Har man glemt dig, Jens.

Ja ja, stammed han.

Nu skal jeg bringe dig noget men gaa saa uden for saa længe.

Ja, ja, det skal jeg nok.

Og han sjokked ud og stod stille og vented.

Da hun kom tilbage, rakte han gridsk over Laagen og tog mod, hvad hun bragte.

Saa mange Tak, saa mange Tak, Stine, mumled han og gik tilbage i Bakken.

Da han havde stillet sin Sult, faldt der Ro over ham. Han fulgte den smalle Sti ned til Stranden.

Ved en Bæk, der kom ud et Stykke henne, lagde han sig ned og drak. Det vaade Vejr havde fyldt dens Leje, saa den kom murmlende

ud fra Bakkerne og gled bred og lysende over Forstranden.

Saa drev han videre hen langs Havkanten. Bølgerne faldt tunge og trætte i Stranden, som trængte de til Hvile. Hvor Solen var gaaet ned, bar Himlen endnu et fjernt og glødende Skær af Dagen. Det spejled sig i Havfladen og vugged i Dønningerne, der gled blanke og runde mod Land. Og Stjernerne havde aabnet deres Øjenlaag og stirred ud af Himlen som nysvaagne, glippende Øjne, der ikke taalte at se.

Han vedblev at drive længre og længre ud uden at løfte Hovedet fra dets ludende Holdning Først ud paa Natten vendte han og gik tilbage.

Da saa han Folk komme til Stranden, og han veg op i Havbakkerne for ikke at blive set. De kom med deres Redskaber læsset over Skuldrene og gik i Følge, sindige og med tunge Bevægelser som Folk, der er vant til at tage drøje Tørn.

Han smed sig ned og krøb fra Kam til Kam hen mod dem, til han laa ret ud for dem. Han kunde følge enhver af deres Bevægelser i den klare Nat og se dem stille sig ved Baadene. Han rejste sig paa sine Knæ og læned sig frem, medens han lytted til deres Opsang, der lød ud

i Natten og faldt i Takt med Brændingens monotone Slag.

Da de lagde Aarerne i Toldene og den taktfaste Lyd naaede hans Øren, rejste han sig. Og han slap ikke Baaden, hvor Karens Mand var med, af Syne, saalænge han kunde følge den.

Der kom en Skælven over alle hans Lemmer. Og han blev staaende der længe, efter at den var gledet ud i Mørket. Til han ligesom tog sig i det og krøb ned mellem Klitterne.

I en Bue vandred han uden om Fiskerlejet og kom ud lige ved Karens Hus.

Der var mørkt inde.

Natten var saa lydhør, at hver Lyd fra Havet hørtes op. Det var som Stilheden lytted til hvert Aandedrag.

Han sneg sig hen til Muren og blev staaende.

Fra hver Plet strømmed Livet ham i Møde, som vilde det vække hans Sanser.

Han saa Stuen derinde, saaledes som han havde set den, kort efter de var blevet gift

Han havde ikke været der siden. Men han husked hver Ting, Bænken langs Væggen, Stolene og det hvidskurede, sandstrøede Gulv.

Da kom det over ham, at han maatte se hende

Hans Kæbemuskler trak sig sammen som i

Krampe. Hvis han nu tuded, maatte hun komme. Og hans Læber spændtes om den Lyd, der var farende i hans Sjæl, til den stod ham ud af Halsen.

Han løb til Døren og skrabed med Fingrene mod den og blev ved og blev ved

Han mærked ikke, der blev tændt Lys. Først ved Lyden af hendes Stemme, blev det ham klart, og han gjorde en Bevægelse, som vilde han springe tilbage.

Da hørte han en Haand stryge over Ruden og vendte sig. Han saa hendes Ansigt lige for sig. Det var, som Rædslen slog ud i hendes Øjne og stivned Trækkene i hendes Ansigt, da hun saa, det var ham. Og han hørte et Skrig ud og saa hende gribe i Karmen og løfte sig stiv paa sine Arme, som tog Krampen hende.

Et Øjeblik stod han maalløs og stirred paa hende, som kunde han ikke flytte sig. Saa tog pludselig en Skælven alle hans Lemmer.

Karen Karen, stønned han.

Men i samme Nu slog han Hænderne sammen over sit Hoved og satte af Sted i vild Flugt ind mellem Klitterne

Da hendes Mand op paa Dagen kom af Havet, fandt han hende siddende rugende over Bordet med sanseløs Slaphed i alle sine Træk.

Med stort Besvær fik han ud af hende, hvad der var hændt. Og han hjalp hende stille og varsomt til Sengs og søgte at nøde hende til at tage noget varmt.

Derefter gik han til Naboen og fik Folk kaldt sammen.

Med Undren hørte de, hvad han fortalte.

Saa maa hans Forstand jo være blevet rent henne, sagde Kre Høj. Og vi faar vel se efter ham og faa ham et Sted hen.

I Følge gik de til Baaden, men han var der ikke.

Saa gav de sig til at lede. De spredte sig i Kæde mellem Klitterne og gik fra Høj til Høj og spejded over Lyngsletterne.

Men han var ikke at finde

Først anden Dagen fandt de ham langt inde i Heden, hvor han havde skjult sig i et Krat.

Han var saa afkræftet, at han ikke kunde holde sig oprejst, da man trak ham frem.

Det var den sorte Puddel den sorte Puddel, mumled han og saa vildt og flakkende Kresen rundt.

Saa sendte man Bud efter en Vogn og lagde ham paa de nøgne Fjæl og kørte ham til Byen. Der blev han spærret inde i et Skur, til man kunde faa ham af Vejen.

Men fra den Dag blev Karen ikke sig selv mere. Hun fik den Vane at sidde sløvt hen, saa hverken god eller ond Tale hjalp.

I et Aar gik hun umælende omkring og skøtted kun daarligt sit Hus.

Saa fik hun pludselig en Sygdom med Feber og Vildelse og døde kort efter.

VANDRINGEN

N EDE mellem to brede Bakker gled et spinkelt Vand. I Maanelyset kunde man se, hvor det fik Straaene og det saftfulde Græs langs Bredderne sagte til at svaje.

Somren havde drukket af Jordens Bække og Kilder, derfor kom det sagtmødt rindende.

Hvor Bredderne trak sig tilbage, laa Bunden sprukken og tør. Og hist og her stod Smaabuske af Rør, hvis skæggede Aks baded sig i Maaneskinnet.

Midt i Vandløbet kom en Hjort vadende opover.

Den førte sine Klove sindig og let frem, saa de kun med en svag Lyd slog mod Vandfladen. Mølen holdt den lavt sænket, saa dens Aande blev synlig mod det kølige Vand. Den bar en bred og knudret Krone, der spejled sig i Vandet som Buskene langs Bækkens Bred.

Den var kommen ned over Bakken østfra og fulgte Vandløbet et Stykke op.

Nu og da tog den et Bid af det saftfulde Græs. Lejet var ikke bredere, end den sine Steder

kunde række fra den ene Bred til den anden. Og den tygged langsomt og længe mellem Bidene.

Hvor Bakken sænkede sig, drejede den af og gik opover paa den modsatte Side. Oppe paa Bakkekammen stansede den og vejrede frem for sig.

En krydret Luft drev gennem Natten og bar Bud fra dræende Rugmarker og stakkede Enge.

Dens Krop løftede sig stor og kantet og var synlig langt bort, medens Maanen, der stod i Vest, strakte dens Skygge ned over Bakkehældningen. Dens Pels var skabet af Ælde. Og Knoklerne stod den frem under Huden, der hang slapt ned fra Bringen.

Den var kommen ud fra Skovene østpaa og vandred mod Vest.

Det aabne Land rejste sin Stilhed mod den og spændte dens Sanser vidtud, saa Nattens fjerneste Lyde naaede den. Og den svarede med et Brøl.

Saa fortsatte den sin Vandring ned over Marker, der aanded ud efter en solhed Dag. Den gik op langs Rugmarker, hvor Maanelyset gled ud over de gule Flader, og Straaene løftede Aksene til dens Mule.

Den holdt sit Hoved højt løftet og Næseborene drak i lange Drag Luften.

Saaledes blev den ved at vandre Natten igennem, til Maanen gik ned, og et mørkt Bryn af Skov løfted sig over Landet.

Nu og da stansed den og vejred. En svag Luftning bar Skovens muldne Lugt til den.

Men den skifted ikke Gangart. Dens Klove vedblev at træde tunge og sindige, som var Trætheden over den. Saa Landet begyndte at rødme, før den naaede ud under Skoven.

Hvor en Vej løb ind, slog dens Klove larmende gennem Stilheden, saa en Hund gav sig til at glamme fra en Gaard, som laa tæt ved. I samme Nu stansed den. Musklerne spændtes, og det skælved i dens Koder. Men Stilheden bar Lyden af en Lænke med Og den gik langsomt videre op langs Skovbrynet uden at agterderpaa.

Hvor den kunde række Løvet, bed den af de friske Skud, til den vejred Spor inde bag Skovbrynet. En smal Dyregang førte ind fra Rugmarkerne og gemte sig bort mellem Stammerne.

Med lange gurglende Lyde snøfted den Lugten til sig.

De havde lige vandret der

Et Øjeblik stod den stille og stirred mod

Tykningen, som fulgte den dem paa deres Vej i Skoven.

Saa søgte den sig et Sted i Krattet nær Skovkanten. Der lagde den sig med stive, knæk-kende Lyde i Ledene. Og den strakte Halsen ud fra sig paa Jorden, saa den laa som en vind-fældet Stamme med et Par knudrede Grene over sig.

Op paa Dagen steg en hed Luft ind mod Skovbrynet og fik den til at løfte Hovedet.

En Stund laa den stille og tygged, hvad den havde samlet mellem Rugmarkerne. Dens Øren drejed sig lyttende mod enhver Lyd, der kom ud fra Skoven eller ind fra Markerne.

Vinden pusled let gennem Løvet, som flagred den fra Blad til Blad.

Saa skød den Forkoderne ind under sig og rejste sig tungt og langsomt. Den gik frem til Skovkanten, hvor Dyregangen førte ind, og vejred mod det aabne Land.

Snart skulde Sporene fra Skoven til Rugmarkerne igen ligge øde, da Høsten var nær

Den vendte sig og fulgte Dyregangen dybere ind. Den gik med den sænkede Hals vuggende under Gangen og i stor Ro.

Fra Skovbunden stod Sporene endnu friske og talte deres Sprog. Hjorden havde været ført af et Par Bukke. De havde baade Styrke og Vægt i deres Gang

De havde fulgt Lavningerne hen over sumpede Sig, hvor Ellene stod med deres hældende Stammer og lyste mellem Tykningerne. Der var blød Hvile under Gangen, saa Klovene havde suget dybe Spor.

En raa Kølighed steg som en Luftning op under Løvet, hvor Solen spandt sit Lys. Kun flygtige Lyspletter trængte sig ned til Skovbunden og leged mellem Ungskuddene.

Dens Næsebor arbejded i et væk, som den skred frem, til en Aabning lyste frem mellem Stammerne.

Der havde de Græsning, kendte den. Og den lod et Brøl melde, at den var paa Vandring.

Først ude i Lysningen stansed den og blev staaende urokkelig stille. Den holdt sin Krone højt løftet, saa den syntes ualmindelig stor, som den stod.

Hele Flokken stod vendt mod den, ubevægelig som Stammerne omkring den.

Da gik Bukkene frem og vejred med løftede Horn. De lod en skrattende Lyd høre og stamped med Forklovene i Grønsværet.

Den svared og gik dem nærmere i stolt Ro.

Som den traadte frem i Lyset, blev det synligt, hvor den var hærget af Ælde.

Da gik Bukkene hen til den med fremstrakte

Muler. Og den sænked Hovedet med de tykke Aarringe. Saa strøg de langs dens Flanker og lugted til dens Pels og Klove og rakte Mulerne i Vejret, som fik de en Lugt af de Skove og Marker, hvorfra den kom.

Og de lod den have Græsning mellem sig.

En Tid fulgte den dem over Sletten, til den lagde sig yderst i Flokken med Hovedet lyttende mod Skoven.

Som den laa der, kom Ungbukkene nu og da hen til den og tog Fært af den fremmede Lugt, der sad i dens Porer Da de vejred Rugmarkernes og det fede Enggræs' Smag ved dens Mule, holdt de sig om den, saa den maatte sænke Hornene for at skaffe sig Ro.

Men da de hen mod Aften tog Vej i Skoven, blev den tilbage. En Stund laa den stille og lytted, til Lyden af dem døde hen. Saa rejste den sig og sendte et Brøl efter dem, som lød langt bort. Og de svared tilbage.

Oppe mellem Løvet kasted Solen et gyldent Skær over Grene og Stammer. Da den vendte sig og gik over Sletten, fyldte det dens Øjne, saa de lyste som Ildkugler i Skumringen.

Vest i Skoven lagde den sig ved et sivgroet Vand, der eftersom Mørket tætnedes mellem Stammerne, aabned sig som et Svælg i Jorden,

til Maanen kom op over Skoven og kasted sit Lys derned som i en Brønd.

Den laa længe og kunde ikke finde Hvile. I Ledene sad et langt Livs Bevægelser og værked

Der bredte sig en summende Lydhørhed under Løvet, som hørte man Skoven drikke af Nattens Kølighed. Dens Sanser drog Skoven til sig og tvang hver Lyd til at meddele sig til den.

Langt borte kunde den høre Ungbukkenes Leg med Hornene. Og den blev liggende ubevægelig og lytted.

Den havde ført Hjorden, til Alderen satte den paa Aftægt i sin Skovs Udkanter. Den Vaar, Hinderne valgte sig andre Bukke, vendte den sig mod Ensomheden. Der var Vandringen kommen over den og havde vist den Vej mod Vest, hvor den saa Dagene dø

Vesten for Skovene laa Fladlandet. Der kom den paa sin Vandring ned over en bred Rygning, der strakte sig ud under Himlen som et vindstrøget Drag.

Den gik med sænket Hals og slæbte Klovene tungt og langsomt efter sig. Dens Aksler traadte kantet frem under Huden og sled mod hinanden for hvert Skridt, som var den tyngt af Træthed.

Den fulgte et tørt Bækkeleje nedover.

Solen stod høj og brændende over Landet, der strakte sig mod Vest i milsbrede Hedesletter, hvor Lyngen bar Lyset skinnende som et Hav. Det fik dens Øjenhud til at trække sig sammen som i Smærte.

Der steg en hed Luft fra den knastørre Bund. Den stod dirrende over Sletten og fik Landets Linier til at bølge.

Nu og da sænked den Mulen i den rustrøde Rende, hvor Jorden havde slaaet Revner gispende efter Væde.

Siden den var kommen ud af Skovene, og

Hedesletterne havde lukket sig om den, var Tørken falden over Landet. Den havde vandret hele Dagen uden at naa Vand, til den fandt Bæklejet, som den nu fulgte.

Da den naaede ned paa Sletten, stansed den og løfted Hovedet højt og vejrende. Dens Næsebor aabned sig som Tragter og suged Luften til sig som fik den Fært. Saa tog den den lige Vej over Sletten, hvor Lyngen stod saa tæt, at den maatte træde højt.

Dens Hals vugged dybt under Gangen og fik Skyggerne fra dens Krone til at bølge som Grenenes for Vinden.

Langt borte havde en Mose sit Leje under Lyngen. Saa vidt den strakte, bar Luften en hvidlig Tone, som suged den Fugt af Jorden.

Der stansed den ved Randen af en Tørvegrav, der havde Vand dybt nede. En Stund blev den ved at gaa rundt og rundt om den uden at kunne naa det. Saa lagde den sig paa Forkoderne og rakte Mulen udover.

Men den kunde ikke naa det

Dens Skikkelse spejled sig i det blanke Vand, hvis Flade den vestlige Kant skar med sin Skygge.

Saaledes blev den liggende en Stund med udspilede Næsebor. Men Tørsten gav den ingen

Rast. Den klæbed i dens Mundvige og sprækked i Huden om dens Mule.

Den rejste sig og gav sig til at søge rundtom. Ved Mosens vestlige Rand groede et Egepurl.

Der gav Jorden efter for dens Klove, saa den stansed og skrabed i den bløde Bund, der klæbed til dens Klove.

Nu og da holdt den inde og bored sin Mule ned i Blødet, som vilde den suge Vandet til sig. Den prusted og roded Jorden op rundt om sig, saa det stod den ud under Bugen. Men den kunde ikke slide sig gennem Rødderne, der spændte sit Net over Mosen.

Da slænged den et dumpt Brøl udover.

Den stod med højtløftede Horn og vejred vidtom, til Halsen begyndte at sænke sig dybere og dybere, som kunde den ikke mere. Og den slæbte sig hen til Egepurlet og lagde sig i Skyggen, medens de tørre Grene knased under dens Vægt.

En Stund laa den dirrende af Anstrængelse. Saa sank dens Hoved til Hvile i Lyngen, og den blev liggende uden at røre sig.

Hen mod Aften lagde en hvid Damp sig over Mosen. Den vred sig op mellem Lyngtoppene og spandt sit Net udover, saa Jorden veg bort

under den. Den voksed sig tættere og tættere, til Mosen laa som en taagehylllet Sø.

Da kom Skumringskøligheden over Sletten og rejste en stærk krydret Duft, som aabned alle Vækster deres Munde for at svælge Duggen. En sagte Vind, der kom op fra Sønden, fik Mosedampen til at bølge, saa den lyste som Flammer i Aftnens Skær.

Det fik den til at løfte Hovedet og aande den kølige Luft. Dens Øren rejste sig lyttende mod Vinden Men Skovens Aande var der ikke.

Saa gav den sig til at slikke Duggen af sin Pels og Mosegræsset rundt om den.

Men dens Tørst kunde det ikke stille.

Ud paa Natten rejste den sig og gik til Tørvegraven. Der fulgte den et Hjulspor, der førte sønder i Heden.

Da den naaede ud af Taagen, laa Landet synlig vidtom i den lyse Nat, der var saa lydhør at der stod Larm fra dens Klove.

En Milsvej borte løfted et Hus sit Tag over Lyngfladen.

Som den kom nærmere, bar Vinden en Os af Tørv og Ved mod den. Den hang i Lyngtoppene langt bort, saa det sved i dens Næsebor, naar den sænked Mulen.

Den kendte denne Lugt af Brand, som stod

fra Menneskenes Boliger. Det fik dens Nerver til at skælve, som vejred den Ilden. Og den stansede Gang paa Gang.

Men alt laa stille.

Da den kom nær, vejred den Vand. I et Trug ved Brønden blinkede det i den blanke Luft. Og den gik frem og drak i lange, svælgende Sug, til den havde stillet sin Tørst.

Som den stod der, faldt dens Skygge stor og kantet paa Muren og rakte over Tagskægget.

En Lyd inde fra fik den til at dreje Ørene, men den holdt ikke inde, før den havde drukket, hvad den kunde. Da løftede den Mullen mod Vinden og viste Tænder og gav en skratende Lyd. Den vejred Rug.

Østen ved Huset lyste et Par hvide Flækker frem af Lyngbunden. Tørken havde svedet det, saa det stod blegt og spinkelt uden Vækst.

Den vaded ind over Agrene og sankede Aksene i Smaane med sin Tunge. Men den fik næsten ikke Smag af Korn.

Da den havde ædt længe, faldt Trætheden over den efter de daglange Savn. Det var som Alderen med et tyngede den i hvert Led. Men den slæbte sig et Stykke bort, før den lagde sig.

En Stund laa den stille. Saa skød den Klovene

ind under sig for at komme op. Men den kunde ikke rejse sig.

Da brød Angsten ud i dens Øjne. Dens Øren spændte sine Lydnerver mod Huset. Og dens Blik gled hjælpeløst ud over Sletten, hvor Nat-himlen stod tættest og hvor Vandringen laa.

Før Dagning traadte en lavstammet Mand over Tærsklen og gik til Brønden.

Hans Trin lød gennem Stilheden og spændte dens Muskler i et Nu.

En Stund stod han og spejded ud over Himlen efter Regn, hvorom Jorden havde tryglet i Uger. Da strejfed hans Blik dens store, grenede Krone, der raged over Lyngen. Det gav et Sæt i ham. Hans Arme svinged ud efter en Skagle, der stod ved Brønden. Og han raabte mod Huset, hvor en Kone kom frem.

Men i samme Nu vælted den sig op. Han veg tilbage mod Huset, medens Konen tog i Døren, som vilde hun stænge.

Saa satte den i Spring nord ad Heden, hvor Dagnings Dis rejste sig om den, saa den ligesom svømmed bort for deres Øjne

Siden gik den uden om alle Spor i kortere og kortere Vandringer, til Somren gled ind i Høsten, og Blæst og Regn tog Dagene og Nætterne i et vedvarende Drag.

En Dag naaede den ud under Havet, hvor Landet satte sin yderste Grænse mod Vest.

Inde mellem nogle Lyngbakker havde den lagt sig i Læ for det stride Vejr, Høsten bar over Landet. Paa døgnlang Færd kom det ind fra Havet og gav hverken Vej frem paa Jorden eller i Luften. Den havde lagt sig under en Bakkehældning, saa Stormen gik henover den uden at faa Tag.

Den lod sin Krone hvile mod sine Aksler og tygged Løvet af Graaris, der groede rundtom.

Der var kommen en dvælende Ro over den paa det sidste, saa den ofte blev dagevis paa samme Sted.

Hen mod Aften lagde Stormen sig. Og Stilheden rejste sig som en lyttende Sjæl over Jorden.

Da kom Havets Lyd ind over Landet og fyldte Luften med sine Drøn, der fik Jorden til at skælve under sig.

Den løfted Hovedet og stansed midt i Drøvet.

Det ligesom tvang den og alle Ting til at lytte. Den havde alle Aarets Lyde i sine Øren, men Havets Lyd kendte den ikke

En Stund laa den og drejed sine Øren hid og did. Saa rejste den sig tung og stiv i Ledene. Den vejred mod Lyngbunden, der dufted af modne Bær, løfted saa Mulen mod Himlen, medens Nervetrækninger jog hen under Huden, som fik den Fært af Fare.

Men Lyden kom ikke nærmere

Og den fulgte en smal Lavning ud mellem Bakkerne, hvis Skygger hang over Jorden, som bygged de Bro til hinanden.

De højeste Toppe rødmed i Solen og ligesom løfted Dagen over Landet.

Nu og da stansed den. Som den kom Havet nærmere, syntes Landet at hæve sig højt under Himlen, saa Havets Drøn steg op nede fra. Saa haardt brød det i Stranden, at man kunde følge Lydbølgerne hen under Himlen som Lyde under en Hvælving.

Da kendte den Vandenes Bevægelse i Lyden

Den vendte sig mod Syd og fulgte langs Havbakkerne, som vilde den søge Vej uden om. Og den blev ved at vandre Natten igennem, til der kom Hvile i Havet.

Da voved den sig ud til Stranden, hvor Bræn-

dingen og det smalle Brod over Revlerne lyste ind.

Den stansed helt oppe og stod længe og vejred efter Land Men den fik kun Havets ramme og salte Smag.

I flere Dage blev den ved at søge mod Syd, som kunde den ikke fatte, den havde naaet Landets yderste Grænse. Medens saa den Solen bære Dagene ud over Vandet og slukkes som en Brand af Søen.

Et Sted blev den stanset af en Aa, der tømte sig i Havet som en rindende Aare fra Landets Hjerte.

Den fulgte Bredden op, hvor en Lyngslette strakte sig ud bag Klitterne med skimmelgrønt Lav, Ris og saftfuldt Græs langs Aalejet. Der blev den de korte Dage, Aaret nu bar over Landet.

Bag Sandbakkerne havde den Læ for Stormen, naar den brød ind over Landet med en Styrke, som vilde den jævne det i et med Havet.

En skumringsagtig Skygge var begyndt at følge den overalt og trænge sig ind mellem den og Lyset, til det en Dag slukkedes i dens Øjne. Da blev den nær Vandløbet og laa for det meste stille hen.

Saa var det en Dag, at en blank Blæst jog

Sol og Skygge hen over Jorden. Den mærkedet glide vekslende med Kølighed og Varme over Huden.

Men den hørte ikke Blæsten pusle i Lyngtoppene

Da begyndte den at lytte aarvaagen som ingen-sinde før. Den kendte Vandløbet lige ved, men det laa stille, som var ogsaa det stanset Fra Havet kom Stilheden saa stærk, at den ligesom fyldte Rummet med Tomhed og tog Landet bort om den.

Da løfted den Hovedet og vejred, medens dens Øren rejste sig som mod en Lyd langt, langt borte Et Væld begyndte at rinde Det havde sort og duftende Muld langs sine Bredder, og store Sten stemmed op for dets Løb, saa det kom med en brusende Lyd. Solen brød gennem Løvet hen over det, og unge Blade blinked frem fra Tykningen som kaade Øjne i Solen. Medens Blæsten drog syngende gennem Skoven

Længe blev den liggende ubevægelig og lytted dertil.

Men da Skyggerne kom ud fra Bakkerne og bredte deres Kølighed over Sletten, rejste den sig pludselig.

Det var, som fik den Ungdommens Kraft til-

bage og stod med løftet Hoved og bølgende Næsebor.

Den fulgte Aaløbet ned mod Havet, hvor Solens Brand lyste over Kysten, saa Landet laa som i Skæret fra et Baal.

Nede ved Havstokken stansed den. Dens Skikkelse med den brede, grenede Krone løfted sig i Silhuet mod Himlen som en Skygge fra Skovene.

Da slængte den et Brøl ud over Søen.

Skoven stod der paa dens modsatte Bred, hvor Skumringens Blaanen strakte sig over Vandet. Den spiled sine Næsebor ud, som indaanded den Skovens Luft.

Saa vaded den ud i Brændingen, der slog op om den. Men den stred sig ud.

Da Bunden slap under dens Klove, lagde den sig frem og svømmed med Kronen højt hævet over Vandfladen, saa Aftnens Skær lyste i de brede Takker.

Langt ud svømmed den paa Vej til de evige Skove.

HØJENE

DER laa en graa Dag over Sletten. Lyngen strakte sig som en sort Streg under den lave Himmel, der hang i tunge, vandmættede Folder og græd sin raa Klamhed over Jorden.

Der rørte sig ikke en Vind over Sletten.

Inde i Heden laa et ensomt Hus. Det laa trykket under den graa Dag, formløst, som et eller andet, der var segnet under Trøstesløsheden.

Noget derfra gik en Mand bag en Plov. Han gik med tunge, sindige Skridt og med duvet Hoved, som var Tømmen, der laa om hans Nakke, et tyngende Aag.

Hans Hænder spændte i stivnet Greb om Plovstængerne. De store, brune Haandflader var formløse af Styrke og Slid.

Han var en benet og stærk Skikkelse, sindig og uden Spændstighed, som Kraften i oprindeligste Form. Og der var en Harmoni i Tempoet mellem ham og Studene, der trak Ploven, som var den taget i Arv fra Fædrene.

Som han gik der, begyndte Skumringen at

brede sig over Sletten. Den rejste sig for Enden af Plovfurerne og slæbte Mørket ind om ham. Men han tog Dagens sidste Stund med.

Det var en ny Ager, han brød ud af Heden, et nyt Stykke Land, hans Plov rydded for Lyngen.

Tæt ved, hvor han gik, laa en Gravhøj og længere borte øjnedes flere.

Da Ploven skar ind om dens Fod, klang en skurende Lyd op fra Furen. Det fik ham til at stanse Studene med et Ryk. For det var ingen Sten, kendte hans Øren straks.

I den hvidgraa Hedespaan, Plovjærnet rulled op, laa en underlig Genstand

Han frigjorde sig for Tømmen og sparked til den med sine Træsko Han sparked den ud i Lyngen, som var den farlig at røre. Saa bøjed han sig og tog den i sine Hænder, og der kom et tænksomt Udtryk i hans Ansigt.

Han fandt en Sammenligning mellem den og et Sværd Hans Øjne hvilte tunge og længe mod Højen.

Han vidste, hvad Højen gemte, var det sin Sag at tage. Det havde fyldt hans Sind straks, da han holdt det gamle Sværd i sin Haand. Han havde hørt sin Far og Farfar fortælle om Fund af det pureste Guld

Og der kom en Følelse over ham, som han stod der i den graa Dags Skumring, som følte han Højmandens Øjne hvile paa sig.

Da lagde han det tilbage i Lyngen, tog Tømmen og fik Studene i Gang.

Et knugende Tryk lagde sig over hans Bryst. Og hans Øjne løfted sig fra Jorden og flakked Sletten rundt

Ved Enden af Furen vendte han Ploven.

Da saa han, der sad en Ring om dens Tand. Han blev staaende og stirred paa den. Saa gav han sig til at spænde Studene fra og drev dem til Huset og satte dem i Stald.

Da han var færdig, saa han, der blev tændt Lys i Frammerset. Men han gik ikke ind.

En Stund blev han staaende sønden ved Huset og stirred ud over Sletten. Ikke en Lyd naaede hans Øren. Vesterude saa han Dagen dø som en Brand, der slukkes i Natten, medens Mørket rejste sig fra Lyngen og løfted sig tættere og tættere, til den stod som en Mur lige for hans Øjne.

Da gik han hen til Ploven. Hans Hænder famled ned om Plovjærnet Da han holdt Ringen i sin Haand, følte han det, som en tung Byrde gled ned over hans Skuldre.

Men han gik videre og søgte i den vaade Lyng

efter Sværdet. Hans Skikkelse kroged sig sammen og ligesom dukked sig under Mørket

Da han gik tilbage til Huset, spændtes hans Muskler, som vilde han sætte i Løb. Men han holdt Skridt.

Inde i Frammerset stod Konen ved Ildstedet og brækked Klyne i Stykker, som hun lagde paa Ilden. Hendes Fingre var kroget og de knoklede Led havde Farve som rustent Jærn.

Hun vendte sig ikke, da han traadte ind. Han kanted sig frem mod Lyset og hen mod Stuedøren. Da han gik derind, saa hun efter ham, som var der noget uvant i hans Skridt.

Noget efter tændte hun en Talgpraas og fulgte efter ham.

Han stod henne ved en gammel Dragkiste, der var malet i en blaa Farve og havde rustne Jernbeslag over det buede Laag. Han lukked til, da hun traadte ind.

Hva' hade du der, spurgte hun og blev staaende ved Bordet med Øjnene mod Kisten.

Han gik til Bænken og satte sig. Der var en sær Uro over hans sindige Hænder.

Aa, det var saadan noget, jeg ploved op af Heden . . . saadan noget blankt noget, svared han.

Hun blev staaende uden en Bevægelse, og han saa ikke op.

Han havde fundet det nede ved Højen, sagde han.

Saa gik hun ud og bar deres Maaltid ind. Medens de spiste, var der saa tyst i Stuen, at man kunde høre Lyden af deres Kæber.

Du skulde ikke ha' taget det, bemærked hun omlænge.

Han saa paa hende og smilte tvungent.

Det kunde ikke være farligt, mente han. Og man kunde jo aldrig vide, hvad det kunde være for noget.

Men det er jo ikke vort og det er jo ogsaa sin Sag at grave i Højen, ved jeg.

Aa, saadan noget gammelt Prat, hvem kan vel tro paa det længre.

Saa sad hun stille uden at svare og bar Maden ud, da de var mætte.

Der sneg sig en lyttende Stilhed ind om dem. Det var, som kom den ude fra Sletten og fyldte det lavloftede Rum, hvor de sad.

Da de noget efter laa inde i Alkoven, og Mørket stod saa tæt i Stuen, at Væggene ligesom gled bort om dem, vilde Søvnens ikke komme. De laa stille ved hinandens Side og søgte at skjule, at de ikke kunde sove.

Der var ikke den Lyd i Natten, som undgik deres Øren. Den vante Tryghed var ikke længre

over dem. Det var som et Væsen, der vilde dem ondt, trængte sig ind om dem. Og de kunde ikke vriste deres Tanker fra de mystiske Ting, der laa gemt i Kisten.

Der vaagned i Konens Erindring en Strofe af en gammel Folkevisse, hun husked hjemme fra sin Egn nogle Mil længre vester:

Inger, hun boed norren æ Aa —
der ka æ Høvmand aasse naa.

De gamle Ord sang sin Stemning over hende. Hun kunde ikke slippe dem Og hun vidste, Folk delte hendes Tro. Den havde i umindelige Tider lagt hellig Fred over de ukendte Grave. Den Inger, Sagnet fortalte om, havde gravet i Højen og røvet dens Skat. Men en Dag forsvandt hun. Folk havde en Aften set hende vandre over Heden til sit Hus, og siden havde ingen erfaret noget om hende Højmanden havde taget hende.

Ogsaa Manden kendte den Historie og andre om Folk, der var blevet ramt paa Helbred og Fæ efter at have gjort, hvad han nys havde

Da de den næste Morgen stod op og saa den gryende Dag, syntes alt at have stanset sin vante Gang. De havde ikke et Ord til hinanden.

Det var, som Furerne havde lagt sig dybere

i deres Ansigter. Og de holdt sig borte fra hinanden, som vilde de helst være ene.

Manden lod Ploven staa urørt Dagen til Ende. Han holdt sig hjemme ved Huset og sysled med, hvad der var.

Gang efter Gang stod Konen bag Ruden og saa efter ham med et ufredsomt Blik.

Skal Ploven staa hen i Dag, kom hun ud i Frammersdøren og bed til ham.

Han vendte sig med en ond brummende Lyd uden at agte hendes Ord.

Han kunde ikke faa Fred med sine Tanker. Han havde Sværdets og Ringens Vægt i sin Haand. Hvis det nu var Guld eller anden Kostbarhed, da kunde det skaffe ham Hest og Redskaber, Gødning og Sæd til hans Marker Men det kunde ikke fri ham for den Utryghed, der var over ham.

Hele Dagen følte han en angstfuld Hamren i sit Hjerte. Det voksed til Uro, Angst for den kommende Nat, som stod han værgeløs mod et ukendt Onde.

Da de om Aftenen paany sad inde i Stuen, fandt deres Øjne ikke Vej til hinanden. Og han søgte at dæmpe sin Angst ved ligegyldig Snak.

En strid Blæst havde rejst sig og fejed over Sletten. Underlig hviskende strøg den henover

Lyngen og om de lave Høje. Til den voksed i Styrke, saa de inde i Alkoven kunde høre den larme om den vestre Gavl og fylde Natten med sine Lyde.

De laa med hver Nerve spændt i Lytten, som ventede de noget komme. Det lød for deres Øren, som skred en Skare gennem Natten, saa tæt, at de kunde høre dens Skuren mod Muren.

Da kunde Manden ikke mer. Hans Lemmer skælved, som laa han nøgen paa Sletten. Forsigtig skød han Fødderne ud af Alkoven, fandt sit Tøj og listed sig hen til Kisten.

Da han løfted Laaget, knaged Hængslerne med en Larm, der forekom ham stærkere end Stormen. Uden Tøven greb han ned efter de gamle Ting — og lukked til.

Han listed sig over Gulvet og ud af Stuen. Inde i Stalden tog han en Spade og gik barhovedet ud i Heden, sammenkroget og med et dødblegt Ansigt lysende mod Natten.

Ved Højen stansed han og gav sig til at hugge Spaden gennem den stride Lyng. Og han lagde de gamle Ting i deres tusindaarige Grav.

Da han atter dækked Lyngtørven derover, følte han Spaden i sine Hænder og kendte den vante Kraft i sin Arm. Det ligesom klaredes for

hans Øjne, saa han saa Natten om sig og mærked Vindens kølige Pust.

Da han gik tilbage til Huset, følte han Angsten vige af sit Sind og en Lettelse tage dens Plads.

Konen laa med aabne Øjne og lytted efter hans Komme.

Hun forstod, hvad han havde gjort, og hvad der rørte sig i ham. Men ikke med en Bevægelse røbed hun, at hun laa vaagen

Den følgende Morgen gød Dagen sin Fred over Sletten. Og de følte den velgørende gro i deres Hjerter.

Da tøved Manden ikke længre. Han spændte Studene for Ploven og lod dem drage den gennem Lyngen, til Højen laa som en fløjelssort Pude midt i de hvidgraa Plovfurer.

Tidligere udkom:

HARRY SØIBERG

SYG SLÆGT

DRAMA I TRE AKTER (1904) 1 Kr. 25 Øre

ØDE EGNE

VESTJYSKE KYSTHISTORIER (1906) 2 Kr. 50 Øre

FOLKET VED HAVET

(1908) 2 Kr. 75 Øre

Harry Søibergs Bog er ægte Realisme af den gode gamle Slags, som vi kender fra Blicher til Henrik Pontoppidan. „Folket ved Havet“ virker med en Troværdighed som Anchers Malerier, og Kampen mellem de to Livssyn — det gammeldags, menneskelige-selvtilfredse og det nye indremissionske-højtspændte — er skildret med rolig Ærlighed og dramatisk Kraft . . .

(Johannes Jørgensen i Nationaltidende.)

Det er en lang Række Livs- og Karakterbilleder givet med stor Kraft og knap Form . . . Den røde Traad gennem alt er den fremtrængende Missions Indvirkning paa Befolkningens arvede Tro og naturlige Religiøsitet over for Tilværelsen. I det fuldkomne frigjorte Billede af denne sjælelige Stormflod har Søibergs Bog sin sjældneste Værdi. Det er en Bog fuld af Naturens og det naturbundne Menneskelivs stærke og enfoldige Poesi . . .

(Valdemar Rørdam i København.)

Sin største poetiske Værdi faar Bogen ved de mange Naturbilleder. Saadan skildres Naturen kun af en Mand, der har levet hele sin Barndom i den, som har kendt den i alle Aarets Tider . . . Der er overalt den Instinktets Sikkerhed som den lange Indleven giver. Vi har mange fortræffelige Naturskildrere i vor samtidige Litteratur. Harry Søiberg er nu traadt ind i den Kres af dem, der kender den nøjagtigst og holder stærkest af den.

(Chr. Rimestad i Politiken.)

Man tænker sig den unge Forfatter vokset lige op af den vestjyske Jord, thi hans Personer er nøjagtig som mejslede ud af Naturen. Det er jævne, men lyslevende Mennesker, der paa det nøjeste staar i Pagt med Naturen.

(Fyns Social-Demokrat.)

